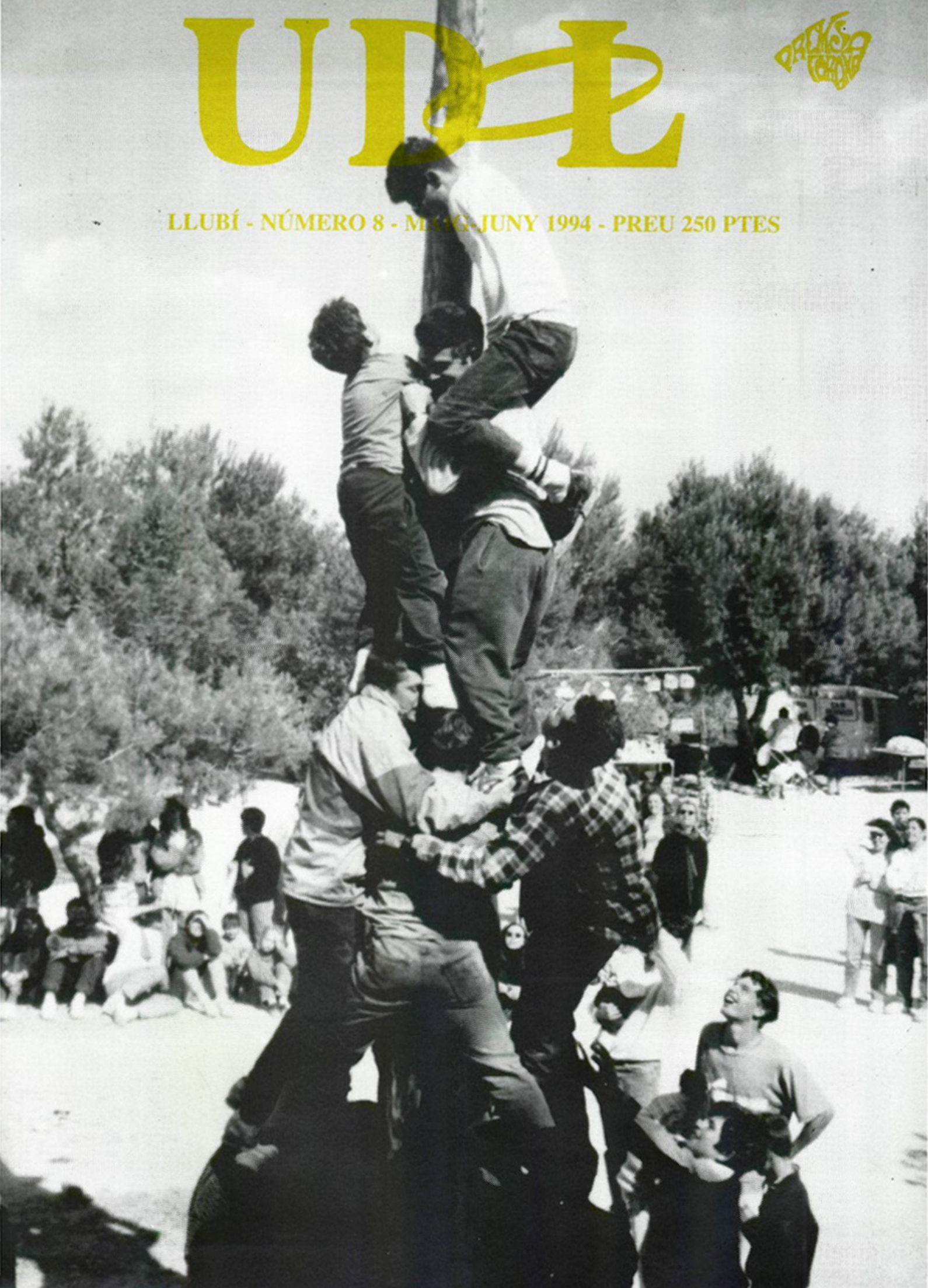

UDL

LLUBÍ - NÚMERO 8 - MAIG-JUNY 1994 - PREU 250 PTES

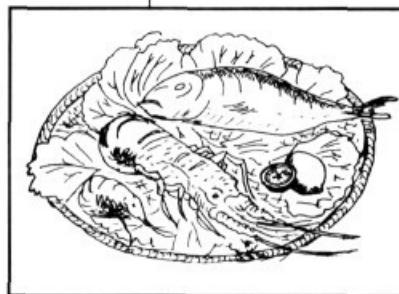

El bar - restaurant del Poliesportiu els ofereix
les seves tapes variades i els seus menús
econòmics, així com els seus exquisits plats
de peixeteria i carns a la carta

Bon profit!

Carretera d'Inca a Artà n° 125
LLUBÍ - MALLORCA

TELF. 85 70 36

**ORIGINAL
BAR**

**EL SEU
LLOC
DE
TROBADA
AL
PORT D'ALCÚDIA
I
A
PALMA**

VINE!

Passeig Marítim, 27 - Tel.: 45 45 69 - Palma - C/ Artà, 38 - Tel. 54 72 32 - Pt. Alcúdia

EDITA
ASSOCIACIÓ UDOL DE LLUBÍ

Dipòsit Legal:
PM 235 -1993
DE LLUBÍ

EQUIP DE REDACCIÓ:

Jaume Alomar Serra
Pere Calafat i Vich
Biel Gelabert i Perelló
Caterina Gelabert i Perelló
Esperança Llompart i Vanrell
Maria Antònia Molinas i Ramis
Francesca Maria Munar i Ferrer
Xesc Perelló i Felani

FOTOGRAFIA

Jaume Alomar Serra

PORTADA

Pep Planas Martorell

PUBLICITAT

Francisca Maria Munar i Ferrer
Telèfons: 52 23 70

HAN COL-LABORAT:

Joan Barceló Cerdà
Antoni Perelló Oliver
Juan Galma Contestí
Joan Rosselló Vaquer
Joan Llabrés Ramis

ASSESSORAMENT LINGÜÍSTIC:

Sílvia Ribes i Nicolau

Un exemplar d'aquest número
serà regalat a totes les famílies
dels carrers Bernat Coll
i Rector Tomàs

Imprimeix:

ETIRRENA, S.A.

TEL: 55 52 12

C/ Pintor Joan Gris, nº 2
MANACOR

500 exemplars

**Els articles publicats en aquesta
revista sols expressen l'opinió dels
seus autors**

El llevat de la llegenda

L'atorgació del premi Alzina concedit pel GOB a la Coordinadora en Defensa de les Aigües de la Marineta, és alguna cosa més que el reconeixement a una feina ben feta. Són moltes les coordinadores creades arreu de les illes Balears que han defensat espais naturals i s'han oposat a obres puntuals, (la macro-presó, autopista, túnel de Sóller, etc.) i ben segur que també podrien mereixer el mateix premi. És per això que darrera aquesta voluntat de premiar la coordinadora i sobretot escoltant la ciutadania, tant de Llubí, com de la resta de Mallorca, entreveim una imatge captada que ens fa reflexionar.

La percepció que de Llubí han donat els mitjans de comunicació i, sobretot, la captada per la població mallorquina, no només d'ara sinó de fa anys, ha estat la d'un poble combatiu, inconformista, una mena de reducte de resistència.

Aquest fet es podria intentar explicar, amb alguns dels principals esdeveniments de la recent història de Llubí: la notable i primera presència del PSM a la segona legislatura municipal i el posicionament dels seus regidors envers l'Ajuntament, possibilitat una imatge políticament radical. El fet que l'Ajuntament de Llubí, fos el primer que aprovàs la moció en favor de l'autodeterminació i que aquesta s'aprovació sense cap vot en contra, ni tan sols els del PP. La presència de bars amb simpaties independentistes i els aldarulls que hi va haver amb la guàrdia civil, i per acabar, a grans trets, la polèmica de l'aigua. Tot plegat ha ajudat a crear una imatge com esmentàvem combativa i de resistència, imatge que nosaltres mateixos ens hem cregut.

Fa uns mesos publicàrem en portada, un dibuix que reflectia aquesta imatge, es tracta de fer un símil de Mallorca i a Gàl·lia, Llubí i el llogaret gal d'Astèrix. Nosaltres mateixos ens el creguérem, i alguns mitjans de comunicació de Mallorca reproduïren la portada. Sovint es diu que Llubí surt molt als diaris, i Llubí no surt més als diaris que els altres pobles, i aquests altres pobles també han tingut aldarulls de tota mena, emperò tot i que Llubí sigui un poble ben normal, creim que té aquesta imatge de poblat resistent i que ell mateix la se creu un poc.

Benvinguda sia idò aquesta llegenda i tant de bo Astèritx i Obelix es facin forts i gràcies al brevatge del Druida ens facem inderrotables.

La festa de l'Ermita

En motiu de la festa de l'Ermita es varen organitzar tota una sèrie d'actes que començaren el dia 27 de març amb l'exposició homenatge a Joan Cladera. En aquesta exposició s'exhibien una sèrie de quadres del pintor, quasi tots paisatges però destacaven els de les natures mortes. El dia 1r d'abril es va jugar el partit que va enfrontar una selecció el Consell Insular de Mallorca contra el Futbol Club Barcelona en la categoria de benjamins.

El dilluns després de Pasqua va ser quan va començar la Festa de l'Ermita pròpiament dita amb la tirada al pla, el rappel i la tirolina i les finals de tennis-taula.

Aquest mateix dilluns de bon matí els regidors del nostre Ajuntament s'aixecaren feiners i ompliren unes set-cents bosses de pa amb botifarró i llonganissa per què tots els assistents a la vetllada de l'Ermita tenguessin per menjar. Després, el vespre les varen repartir.

La festa va continuar amb ball d'aferrat i el concert de rock organitzat pels quintos i quintes d'enguany que també tenien el servei de begudes. La festa, com sempre no va acabar sinó que va seguir (aquest és un dia que no acaba fins el dimarts a vespre) amb l'ofici al Sant Crist del Remei. El Club d'Esplai es Turó un any més se'n va encarregar del concurs de dibuix, el dibuix guanyador serà el que es farà servir de portada pel programa de festes de l'any que ve.

Molta va ser la gent que va quedar a dinar de paella a pesar del vent que feia. Cada taula va ser obsequiada amb vi, cava i ensaïmada. Després del cafè va arribar l'hora de pujar al pla ensabonat en què una bona colla de joves se'n varen dur tots els premis. La festa va acabar amb una ballada popular i l'actuació de la banda de música de Santa Margalida a la Plaça de l'Església.

III Setmana Cultural

El passat mes d'abril el Col·legi Públic Duran-Estrany juntament amb la col·laboració de l'Ajuntament de Llubí va organitzar les terceres jornades culturals.

Els de pre-escolar, 1r i 2n anaren d'excursió a Marineland, realitzaren un taller de crespells i de teresetes i també van veure una

pel·lícula.

També un taller de crespells realitzaren els de 3r i 4t i 5è a més d'anar d'excursió a ses Païsses a Artà i al castell de Capdepera. Sembrar pins a l'Ermita, un taller de teresetes i una conferència que va realitzar el practicant del nostre poble sobre la cura de les ferides també foren activitats que realitzaren aquests tres cursos.

Els més grandets, els de 6è, 7è i 8è realitzaren una gincana esportiva, feren un taller d'instruments de canya i van veure un vídeo sobre les serps. També és de destacar la conferència que els va oferir el metge del nostre poble, don Manuel Martín. El darrer dia per arrodonir-ho anaren a l'Ermita i dinaren d'unes bones i suculentas paelles.

Per a tots els cursos s'organitzà un concurs "Qui és qui?" a on els alumnes havien d'endevinar qui eren els mestres que hi havia a una cartolina, cada un estava representat per una fotografia de quan eren més petits.

Tot anà molt bé i que en puguin realitzar moltes més!

Sa canastreta ja està asfaltada

L'asfaltament de Sa Canastreta es va dur a terme el dilluns 22 de març, segurament que per aprofitar la vinguda del dia de la festa de s'Ermita. No serà molt difícil per a ningú observar quan devalla del camí de s'Ermita una horrible llengua d'asfalt que substitueix l'encant que tenia abans.

El projecte de l'asfaltament de sa Canastreta fou una proposta bastant polèmica dins la sala de plenaris de l'Ajuntament. Sobretot per l'oposició d'uns partits a que es dugués a terme. Els motius que exposaven els partits oposats era que la necessitat d'arreglar els camins del poble no va acompanyada de la normativa que s'hauria de tenir en compte. Amb això vull dir que moltes vegades els projectes que es presenten no van acompanyats de les necessitats que interessen realment. Molts d'aquells camins rurals que s'han asfaltat darremament no són ni els més transitats ni els que ho han de necessitar més ni molt manco els que beneficien a més gent.

Per tot això sembla evident que a l'hora de mirar quins són els camins que han de menester més reparacions solen ser aquells que van bé a una minoria, que ja es veu d'un tros enfora quina és. Per a més senyes basta mirar els que s'han arreglat fins avui.

Ja se'n duen l'aigua

El divendres 15 d'abril varen començar a endur-se'n l'aigua de l'Aqüífer Llubí-Muro cap a Palma i Calvià. Diàriament s'extreuen quinze milions de litres que suposen un 15 % del consum de Ciutat. Aquestes primeres extraccions estan emmarcades dins les proves generals d'extracció.

A alguns pous el nivell de l'aigua ha baixat uns vuitanta centímetres. Tenint en compte que aquestes extraccions tan sols són de prova no és previsible que l'aqüífer tengui un futur gaire esperançador. En els pous hi ha instal·lats sistemes de control per saber el cabal d'aigua que s'extreu i també s'han instal·lades sondes per controlar la salinitat i la qualitat de l'aigua. Aquests sistemes juntament amb el cuidados control que ha de dur a terme la Junta d'Aigües són els que han de garantir el perfecte esdeveniment de les extraccions.

LA PROMESA DEL PRESIDENT

El President del Govern Autònom no ha complert la promesa que abans que s'extregués un sol litre d'aigua ell tornaria a donar-nos explicacions sobre el tema. El local de l'antic cinema està perfectament adequat per aquest tipus d'esdeveniment.

No a la incineració

El dia 24 de març hi va haver a Ciutat una manifestació en contra de la Incineradora de Son Reus. Aquest acte promogut per la Plataforma contra la Incineradora de Son Reus i que va tenir el suport de més de deu mil manifestants també va tenir presència llubinerica encapçalada per la Coordinadora en Defensa de les Aigües de Sa Marineta.

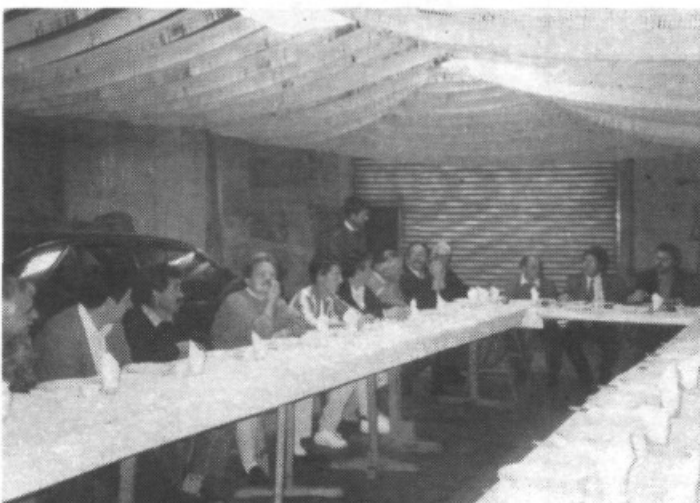
A més de la de Llubí hi havia la Coordinadora de Sencelles i innumbrables pancartes i banderes, totes contra la política del govern.

El lema de la manifestació era: NO A LA INCINERACIÓ, SÍ AL RECICLATGE. Una vegada acabat el recorregut, a la plaça major van tenir lloc l'actuació dels grups Herbes Dolces, Música Nostra i Coanegra.

Les reaccions del govern han estat de bastant passivitat, són poc sensibles a les manifestacions multitudinàries la referència més pròxima és el que va passar amb la LEN. No es varen immutar de les reivindicacions de la gent, aquesta vegada pareix que duen el mateix camí.

Assemblea de la Societat de Caçadors

El dissabte 26 de març tingué lloc a la portassa de can Ramon una assemblea per a tractar una sèrie de qüestions que afectaven a dita associació. Entre altres coses es va parlar de la festa anual que organitzen i que enguany, "ja que la festa", segons la junta directiva, "és més una festa per gent externa que per la gent que ens deixa les finques per caçar", no es farà de la manera com s'ha fet en aquests darrers anys, "serà una festa més senzilla". Alguns socis opinaren que no s'havia de fer aquesta festa i que els doblers es destinassin a comprar perdius, conills,... per a la repoblació. Per poder caçar més algun soci expressà el seu malestar ja que entenia que no es deixava reproduir la caça, venia a dir que si es podien caçar 20 tords no se n'havien de caçar 40. Tot seguit després de parlar d'alguns temes més se serví un sopar per a tots els socis assistents.

Compromisos

La Revista Udol va ser convidada per part del president del Parlament a un sopar al Molí de'n Sopa. Va ser amb motiu de la celebració del concurs de dibuix sobre la nostra autonomia i per establir un intercanvi d'opinions amb la Premsa Forana.

També a causa de la celebració del torneig de futbol per a benjamins que va organitzar el Consell Insular vàrem ser convidats al dinar de presentació ja que a Llubí s'havia de celebrar un dels partits.

es tragi

CONFECCIÓ • ESPORT • PERFUMERIA

**Traginers, 1
LLUBÍ**

**"SA
NOS
TRA"**

CAIXA DE BALEARS

Ens han duit un contenidor de paper reciclat

Ens va sorprendre molt el que vérem l'altre dia qua ens passejarem per Llubí. Era una gran cubeta de color blau situada a la Plaça de la Carretera. Ens n'alegràrem tant que pensarem de seguida que els nostres problemes amb el paper inservible de casa nostra ja tenien una fàcil solució. Ah!, i també ens posarem alegres perquè estàvem segurs que tota la gent hi duria el cartró i el paper de la mateixa manera que ho ha anat fent fins ara amb el vidre.

Suposam que a ningú ja li passa pel cap el no separar dels fems allò que fins avui podem reciclar perfectament.

Ara sols ens falta el contenidor de plàstics per a què vagi bé la cosa i aviat poguem treure'ns del cap la obscenitat (ben bé podem dir-ho així) que suposa la gran incineradora en vies de construcció que s'ha de fer a Son Reus.

Els qui han de punyir-hi som nosaltres malgrat ja n'estiguem ben escalivats.

Sopar dels cursets

Dos dies abans de Sant Jordi es va fer el sopar de tots els cursets d'educació per a adults a Sa Taperera. Unes cent persones varen poder gaudir d'un plat d'anfós cuinat per en Rafel "Busquet" i en Joan "Vicari" que foren els dos cuiners que varen impartir el curset de cuina. Després del sopar els regidors de l'Ajuntament varen repartir un obsequi per a cada professor i un diploma a cada alumne. La coordinadora dels cursets va anunciar alguns cursets de cara a l'estiu i va dir que enguany com els altres havia estat un èxit de participació.

Exposició del pintor llubiner Juan Ramis

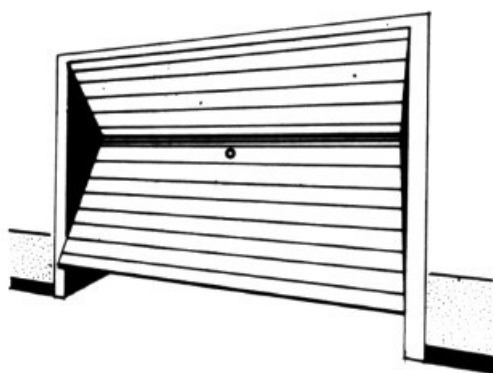

El passat dia 28 de març s'inaugurà a la Casa de Cultura del poble una mostra de les obres de Juan Ramis. La temàtica dels quaranta-dos quadres es basava principalment en les composicions de paisatges, retrats de cases típiques,... Alguns d'ells estaven ambientats en paratges no mallorquins com Barcelona o les cases eivissenques.

La formació d'aquest artista es desenvolupà en diferents centres artístics i les seves exposicions que li han valgut el reconeixement han sortit fins i tot de les fronteres de la nostra nació. Qualcunes de les seves exposicions s'han obert a la península, a Alemanya...

Les obres que formaven la mostra estaven a la venda per uns preus que oscil·laven les vuit mil i les trenta mil pessetes. Potser fou aquest el motiu pel qual moltes d'elles es venguessin ràpidament.

PORTES BASCULANTS TUGORES

Manuais i automatitzades
Fusta nord, teka, PVC, xapa

Telèfon:

Taller: 52 24 14
CREU, 114

Fax 52 21 19
LLUBÍ

CONSTRUCCIONS

DARDER

Sa Carretera nº 46, 1er
Tel: 52 23 16 Llubí

Els Cirineus a Llubí, una tradició que es perd

La processó del cirineus d'enguany no podem dir que hagi resultat una de les més vives que ha viscut el poble en els seus anys, si és que parlem de la participació dels cirineus.

És una llàstima pensar que molts del vestits es troben guardats dins una caixa esperant que siguin les arnes les qui acabin amb ells. Després de la volta els que se n'havien preocupat per dur el pas feren saber als altres que l'any vinent procurarien fer arribar a tothom un avís de reunió un temps abans de pasqua i mirar de tenir les coses ben arreglades. Fins i tot si va bé es podrà intentar fer un sopar i tot.

Premis Ciutat d'Inca

Per segon any consecutiu na Caterina Gelabert ha guanyat el Premi Ciutat d'Inca de relat curt. El relat premiat es titula **Entreacte d'un soliloqui dialogat**. Nosaltres ens sentim orgullosos de tenir un component de la Revista guardonat amb un premi literari.

Festa organitzada per la Tercera Edat

Els de la tercera edat de Llubí es trobaren amb els de la tercera edat d'Inca el dia 14 de març i celebraren una festa on va estar convidat tot aquell que hi volgué anar.

Els inquers donaren a conèixer al públic tot un repertori de cançons que coralitzaren i realitzaren una mostra de vestits d'aquell temps que estaven molt ben conservats. Després d'això hi hagué una conferència sobre la persona de l'arxiduc Lluís Salvador i de la tasca que dugué a terme dins Mallorca aquest personatge. Pere Fullana fou l'encarregat de parlar-nos un poc de l'arxiduc.

La cloenda de la festa consistí en un petit refresc de pa amb sobrasada, coca de verdura i coques dolces que havien fet les dones de la 3ª edat de Llubí.

Son Ramis celebra les falles

Un grup de veïns del carrer de sa Costa per a commemorar el dia de Sant Josep varen muntar una falla en forma de cisterna de la que surtia una tuberia com les del transvassament. És una manera més de

contribuir a la protesta de l'espoli d'aigua. És molt positiu que aquests veïns organitzin actes culturals d'aquest tipus, ja no és el primer (recordam una torrada de sardines) i segur que no serà el darrer.

Informacions: Biel i Caterina Gelabert i Perelló

Per correu ens assabentam...

-de la presentació del llibre del nostre company Miquel López Crespí "L'antifranquisme a Mallorca (1950-1970)". Rebem una invitació per part de la Fundació Emili Darder i El Tall editorial.

-del VIIIè Certamen de Fotografia i VXè Certamen de Pintura Vila de Santa Maria del Camí "Memorial Jaume Juan". Ens remet aquesta informació l'Ajuntament de Santa Maria.

-del funeral que presidí a la Seu el bisbe de Mallorca per Alvar del Portillo, Bisbe-Prelat de l'Opus Dei. El Centre Universitari Ariany ens fa arribar aquesta informació.

-de la taula rodona que es va celebrar al Club Diario de Mallorca "La revista "Lluc", 25 anys en català". Reben una invitació per part de la Fundació Emili Darder.

-de la reunió que el conseller de Cultura, Educació i Esports, Bartomeu Rotger, va tenir per segona vegada amb el Ministre d'Educació i Ciència, Gustavo Suárez Pertierra. Aquest acte tingué lloc a Madrid. El Govern Balear a través de la Conselleria de Cultura, Educació i Esports ens transmet un text a on ens informa dels acords més importants que es van prendre.

-de la presentació del llibre didàctic "Seguiu-me/Follow me. Descubrim l'Aeroport de Palma" de Miquel F. Oliver. L'aeroport de Palma de Mallorca, juntament amb A.E.N.A. (Aeroports Espanyols i Navegació Aèrea) ens transmet la informació.

-de la sortida a la llum del llibre editat per la Direcció General de Joventut, Menors i Família del Govern Balear titulat "Guia d'ocupació". La Conselleria de Governació del Govern Balear ens envia un exemplar.

-de l'exposició del pintor català, mort recentment, Joaquim "Xim" Torrents Lladó a sa Llonja. Rebem un dossier-monogràfic del malaurat pintor i dues fotografies de dos quadres seus. La Conselleria de Cultura, Educació i Esports ens transmet dita informació.

NOTA D'ACLARIMENT: A l'entrevista realitzada a Lluís Llach no va sortir per error d'impremta un asterisc que indicava les preguntes fetes per T. Martí i les de C. Gelabert.

Totes les preguntes eren originals de C. Gelabert manco les tres primeres.

Demografia

MATRIMONIS

Rafel Perelló Ramis amb Francesca Bauzà Gelabert, dia 9 d'abril 1994.

DEFUNCIONS

Maria Coll Coll, dia 4 d'abril 1994.

Bernardo Alomar Sureda, dia 18 de març 1994 a Madrid.

Martí Bergas Ferriol, dia 19 de març 1994 a Palma.

Registre Civil de Llubí. 22 abril 1994.

L'Ajuntament de Llubí amplia el seu patrimoni

Políticament parlant, aquests dies, uns dels temes estrella a la nostra Comunitat Autònoma ha estat la ruptura del pacte P.P.-U.M. Aquesta ruptura pareix que pot tenir conseqüències al Parlament Balear i al Consell Insular de Mallorca, però en canvi, a la Part Forana pareix que la situació serà un poc diferent, és a dir, tot seguirà igual.

Pel que fa al nostre poble, durant el muntatge d'aquest número de la revista encara no s'ha fet públic cap tipus de canvi. Però el pròxim número vos informarem dels possibles canvis o tal volta les coses seguiran igual com fins ara.

Sense deixar de banda la temàtica dels darres mesos, el ple del mes de febrer va parèixer un monogràfic de l'aigua, de l'aigua de Sa Marineta:

1.- Es va aprovar per unanimitat un acord en el qual se sol·licitava a l'Administració Central i l'Autònoma la redacció, aprovació i promulgació d'un Pla Hidrogeològic de Conca per a l'aprofitament de les aigües soterrànies de Balears; que les noves sol·licituds de concessions d'aprofitament d'aigua del subaquífer Llubí-Muro siguin concedides a títol de precari; i que es fixin uns cabdals reservats en quantitat i qualitat suficients per a mantenir un determinat nivell ecològic i protecció de l'entorn i garantir l'abastiment a Llubí i al Pla de Mallorca, per tal de no impedir o hipotecar possibles expectatives de creixement de Llubí i la seva comarca.

A més, s'insta a la Junta d'Aigües del Govern Balear perquè de manera afectiva compleixi les seves obligacions d'inspecció i control dels usos autoritzats en els títols coercials d'aigua.

2.- També es va aprovar una proposta que rebutjava els actes violents en contra del transvasament de l'aigua de Sa Marineta cap a la Badia de Palma. En aquesta proposta, l'Ajuntament de Llubí en cap moment deixa entreveure un canvi de postura respecte del transvasament, sinó que insisteix en el seu posicionament contrari al transvasament. L'únic que fan els regidors és rebutjar els actes violents produïts en els mesos de gener i febrer, ja que aquests actes no són els típics d'una societat democràtica i d'un poble pacífic i gelós del que pot ésser un dels seus medis de vida.

L'Ajuntament creu que el rebuig al transvasament s'ha de dur a terme mitjançant un diàleg i dins un marc legal i democràtic en que ens trobam inclosos.

Al contrari del ple del mes de febrer, el del mes de març va tenir una temàtica més política, o millor dit una temàtica més pròpia del que ha d'ésser un ple municipal. Això no resta importància al tema de l'aigua, ja que d'aquest es poden derivar conseqüències importants i a l'hora nefastes pel nostre municipi. Del ple del mes de març cal destacar els següents punts:

1.- Examen i aprovació del pressupost municipal per a 1994.

Transcorreguts tres mesos del any 1994 l'Ajuntament de Llubí ha aprovat el pressupost per a 1994. Normalment un pressupost es sol aprovar abans d'iniciar el període en què tindrà vigència dit pressupost, però al nostre Ajuntament ja s'ha agafat per costum aprovar el seu pressupost ben entrat l'any en què ha de tenir vigència.

El pressupost per a 1994 és de 92.486.500 ptes.

2.- Adquisició d'un immoble per part de l'Ajuntament.

La situació física de l'immoble adquirit pel nostre Ajuntament és: carrer Pare Miquel Pons número 1, és a dir, just al costat de l'Ajuntament. Aquesta casa era propietat de Dª Maria Oliver Figuerola.

No podem oblidar que aquesta compra estava avalada per un informe pericial favorable de l'Arquitecte Municipal.

Les causes de l'adquisició d'aquest immoble són bastant senzilles, la necessària ampliació de les oficines municipals de la Casa Consistorial. Però aquí és necessari fer-se una pregunta, les noves oficines municipals no havien d'estar al casal que es construeix al solar de can Toni de Son Arnau? Segons les informacions aparegudes a diferents mitjans de comunicació escrits a aquest solar pareix que s'hi construirà la residència per a la tercera edat (o per a la gent gran). Però, tot aquest gran local serà exclusivament per aquest grup?

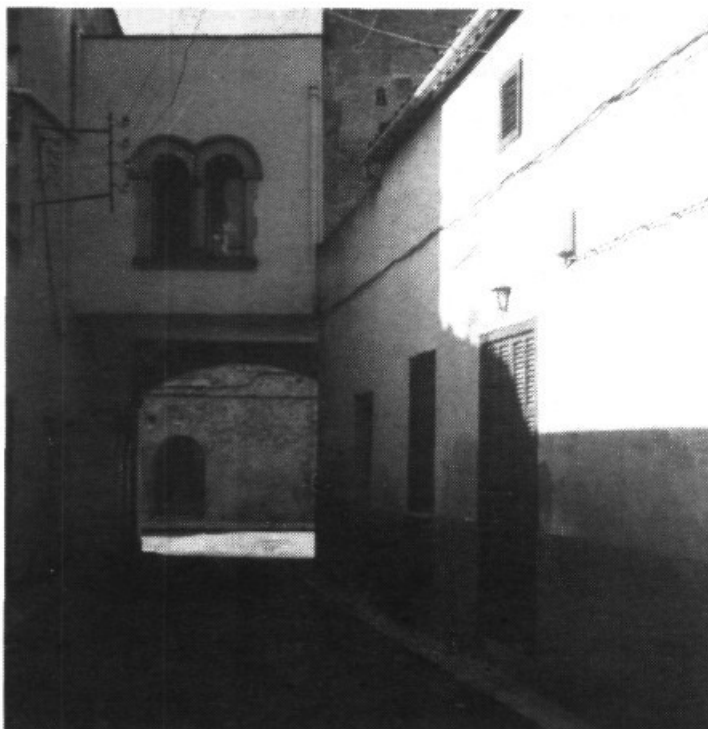
3.- Nomenament del Jutge de Pau.

En el transcurs del ple del mes de març es va dur a terme la votació per a l'elecció del Jutge de Pau i Substitut. Les sol·licituds presentades varen ésser les d'en Victoriano Miguel Rojo, n'Antoni Perelló Oliver i en Joan Planas Ferragut.

No havent obtingut el vot favorable de la majoria absoluta cap sol·licitant, el ple acordà remetre l'acord adoptat al Jutge Degà d'Inca per a la seva elevació a la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears, per què procedesqui en conseqüència.

La votació va ésser secreta, i el seu resultat fou el següent:

	Jutge Titular	Jutge Substitut
-Victoriano Miguel Rojo	4	1
-Antoni Perelló Oliver	2	5
-Joan Planas Ferragut	3	3

Fusteria

Rafel Munar

PORTES, PERSIANES, MOBLES DE CUINA,
ESTANTERIES, TOT EN FUSTA

ESPECIALITAT EN VIDRIERES CORREDERES
HERMÈTIQUES HERRATGES ALEMANYS

Roca Llisa

Tel: 52 21 35

Llubí

Antònia Mas, deu any de treball constant al nostre poble

Va néixer a sa Serra, a prop d'on avui es troba la central elèctrica. De molt jove, als 11 anys va anar-se'n a Ciutat a estudiar, on més tard va aconseguir la carrera de Magisteri. Als seus 37 anys, quinze dedicats a l'ensenyament, ha exercit a Llucmajor, Petra, Maria, Sineu, Capdepera i Llubí on hi duu deu anys.

-De la teva joventut, quan estudiaves Magisteri, que en recordes? Eren temps difícils?

-De la vida d'estudiant no tenc mals records, eren altres històries, un altre món. En aquell temps, quan estudiava Magisteri, ja hi havia un poc de pre-democràcia i record que es començaren a fer vagues. Nosaltres ja en férem un parell, però, resumint, no record la meua vida estudiantil com a temps difícils.

No crec que a ca nostra se'ls hagués ocorregut que estudiàs

Va parlar-nos de quan va començar a anar a escola: "vaig començar a anar a escola a sa Serra, allà teníem una professora que li dèiem "donya" Matilde. Més tard, quan tancaren l'escola, els al.lots vam anar a l'escola que ens corresponia: Sineu, Maria o Llubí. Venia a cercar-nos l'amo en Toni "Revull" amb un cotxe, més tard amb una furgoneta i començàrem a anar a escola a Can Corbera".

-A ca teva com s'ho van prendre que volguessis estudiar?

-No crec que se'ls hagués ocorregut que estudiàs, era gent pagesa, de fora-vila i en aquell temps pensar que una dona havia de seguir estudiant era un poc gros. Vaig seguir estudiant gràcies a la "señorita" Margarita que va convèncer els meus pares.

Als 11 anys va anar-se'n a estudiar a Ciutat: "Com que no hi havia facilitat de comunicacions vaig quedar a una residència, anava a l'Institut".

-Va costar-te molt la carrera?

-No vaig tenir cap tipus de dificultat, no tenia problemes per estudiar. No era una eminència, però, així com hi havia gent que estudiava amb mi que sempre tenia problemes a mi no em va passar el mateix. Quan vaig tenir problemes va ser quan a Magisteri estudiava música.

-Quina especialitat feres?

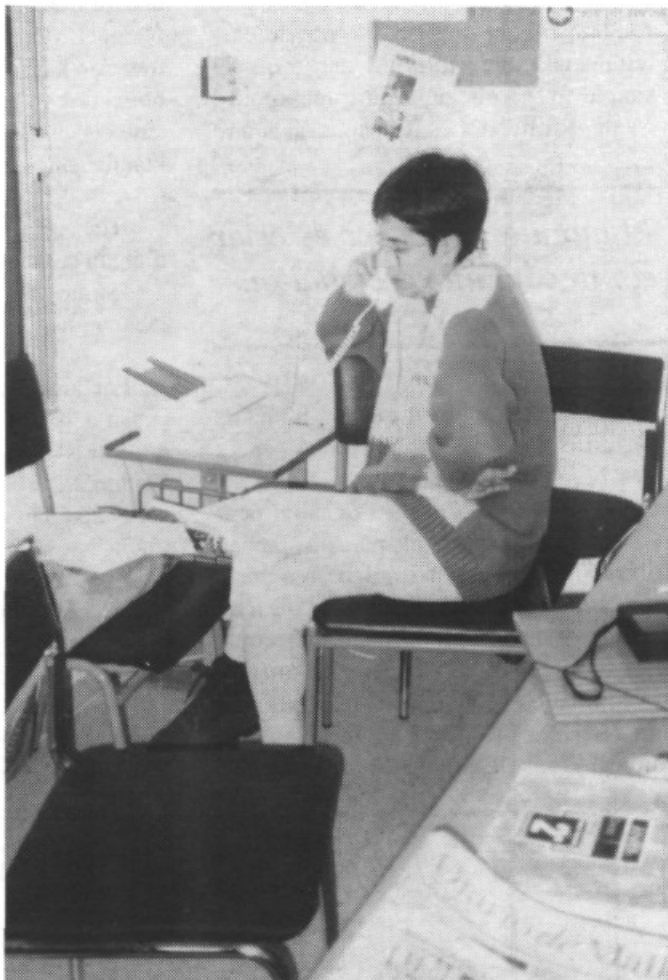
-Ciències.

-Quina diferència veus entre l'ensenyament d'ara i el de quan començares a exercir?

-És molt diferent. Ha canviat un poc tot: els alumnes, els mestres, els pares, el sistema de funcionament de les escoles... Ha canviat molt tot, en tots els aspectes. Els al.lots no tenien tantes possibilitats de participar, estaven més fermats i hi havia més disciplina; el sistema de funciona era també un poc diferent, de cada dia anam eixamplant més, ara es donen més possibilitats; el nivell s'exigia més en aquell temps. Quan comparar amb el que nosaltres fèiem... Nosaltres també estudiàvem! Trob que els nins han de fer un poc de feina i en línies generals no en fan, de cada vegada en fan menys.

-T'has trobat dins l'escola amb al.lots problemàtics?

-No, sempre n'hi ha algun que desbarata els altres però en línies generals no. Els nins tenen un petit problema, ho tenen tot molt fàcil; com que no hi ha res que els costi res, demanen el que volen i

tenen més del que volen: volen unes sàbates marca x, les tenen, volen anar a un lloc, van a aquest lloc. Com que no els costa res no valoren les coses i no tenen necessitat d'esforçar-se. Arriba un moment que se'ls dóna moltes coses materials i no se'ls té atenció, no es juga amb ells, no es parla amb ells,... els falta un poc aquest costat. En línies generals tenen massa coses, no se'ls exigeix res i després no són responsables de les coses. El que no es pot fer és criar el nin com un vermell d'ou, que no faci res i que després es topin amb el món que dóna batcollades seguit, seguit i no sàpiguen enfrontar-se amb ell. Llavors hi ha al.lots que arriben a unes situacions estranyes, tenen depressions, van per camins que surten un poc de la "normalitat", etc.

-Ensenyament en català o en castellà?

-En català però crec que no s'ha de deixar abandonat totalment el castellà, s'hi han de fer algunes assignatures.

-Per què ha tardat tant el Col.legi Du-

El nivell s'exigia més en aquell temps

ran-Estrany a normalitzar-se?

-A dins l'escola hi intervenen moltes persones: alumnes, que a vegades són el que manco escoltam, pares i també professors; sabem que l'assumpte de castellà-català duu molta de cua ja que el simple fet de distingir entre mallorquí i català ja n'hi ha. Les decisions en aquest

present.

Li demanàrem parer dels directors que a Llubí havia tengut: "record molt bé n'Àngel Moreu que va estar amb nosaltres dos anys, va moure molt els pares, ho record positivament per aquest sentir; amb els altres no vaig tenir cap problema i també en guard bon record.

-Has estat alguna vegada directora d'algun col·legi?

-Sí, ho vaig ser un any a Capdepera i ja va bastar.

Parlàrem també d'ecologisme: "a causa dels interessos econòmics que hi ha, que són molt fort, s'està destruint Mallorca i encara es seguirà urbanitzant més i això ens durà a veure una illa destruïda".

-Se sent a dir que els polítics no pensen en el futur, per què es produeixen aquests atemptats cap al nostre paisatge?

-Perquè hi ha interessos econòmics dels polítics molt fort, a més la gent no està conscienciada, amb els al·lots sem-

pre que sortim els predicam el mateix, que no tirin papers en terra, que no tirin llaunes,... si els estàs a damunt et fan cas però en el moment que gires l'esquena ja l'han feta.

Dels ecologistes digué: "són veus que els hem d'escoltar, els hem de tenir en

El que no es pot fer és criar el nin com un vermell d'ou

nivell s'agafen a nivell escolar, ho ha de decidir el Consell Escolar format per les tres parts abans esmentades. Entre els professors i l'acord no era unànim, però arribarem a un acord; els pares no havien dit res fins que uns ho proposaren per a pre-escolar i se'n va parlar i s'arribà a un acord que llavors també afectà el centre.

-Els alumnes ho volien fer en català?

-Sí, amb els alumnes va parèixer que no hi havia problema malgrat que en aquest Consell Escolar no hi vaig ser

Els ecologistes són veus que hem d'escoltar, els hem de tenir en compte

compte i el que proposen s'ha de dur a la pràctica. Jo encara he vist can Picafort sense hotels i sense tot el que han fet fins ara, amb una paraula com era abans. Que consti que no estic en contra del turisme però tot el que s'ha fet a Mallorca de cara al turisme si s'hagués fet bé, Mallorca podria ser ara un "tresor". Voldria saber on Mallorca encara està així com toca, supòs que enlloc i la cosa va creixent.

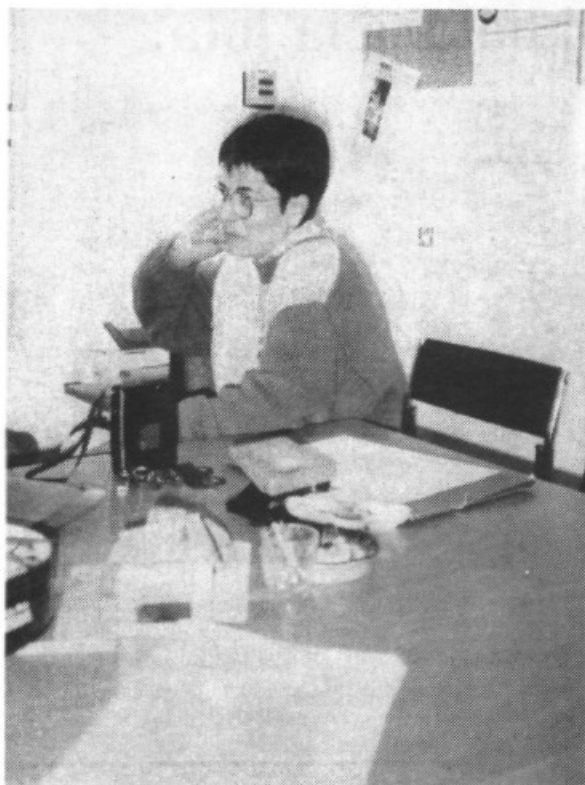
BAR RESTAURANT **Sa TAPERERA**

**CUINA MALLORQUINA I NACIONAL
PIZZES PER ENDUR-SE'N**

A càrrec d'una nova direcció

Doctor Fleming, 5 - Tlf: 52 21 95 - 07430 LLUBÍ

-Com acabarà el tema de sa Marineta? La beurem salada?

-Acabarà malament i la tendrem sala-

da. Els governants que hem tengut i tenim no han tengut previsió de res, això s'ho podien esperar. Cal afegir també que malgrat la delicada situació els aqüífers, ajuntaments com el de Calvià segueixen permetent noves urbanitzacions.

-I de l'agroturisme què n'opines?

-Estic totalment en desacord. En principi diuen que tot anirà bé i que és una altra història; a sa Serra hi ha sa Casa Roja i m'estimaria més que no hi fos perquè hi ha gent que ve d'un altre lloc i d'un paisatge diferent i m'estim més que les casetes de sa Serra s'esbuquin que hi hagi agroturisme.

-La manifestació del passat 24 de març, organitzada per la Plataforma contra la Incineradora de son Reus, on hi està adherida la revista Udol, va ser un èxit. Tornarà en era el

C.I.M.?

-No sé el que faran, és molt mal de saber però no me'n fio molt dels governants que hi ha les altres esferes, no me'n fio. S'hauria d'escoltar la gent que s'hi oposa pel perill que se'n pot derivar de la incineradora però crec que no ho escoltaran.

Mallorca podria ser ara un "tesor" si s'haguessin fet les coses bé

I així, parlant de la incineradora donàrem per tancada una altra conversa tot afegint n'Antònia que feia comptes no anar-se'n de Llubi, que s'hi trobava molt a gust. Gràcies per la teva bona disposició i que hi puguis treballar molts anys més!

Xesc Perelló i Felani.

**TALLER
CAN RIERA S.L.**

Taller mecànic
xapa i pintura

Servei públic de transports amb grua

Carrer de la carretera, 5

Tel. i fax 52 22 37

FUSTERIA

BAUZÀ - PERELLÓ

Mobles de cuina, mobles a mida,
fusteria en general

Sa Carretera 73

Tel. 52 24 33

LLUBÍ

**BAR
BRISAS**

Plaça de sa carretera - LLUBÍ

Taparers en festa... Bóta qui bóta, a la jota!

Ja fa molts d'anys que l'escola de ball de bot de Llubí està en funcionament. En els seus inicis tenien com a local l'antiga fàbrica de galletes i allà començaren a ballar els actuals components de l'escola. Han hagut de canviar de local diverses vegades. Actualment no disposen de cap local propi per poder realitzar les classes amb normalitat. Aprofiten una portassa que els deixen en el carrer del desaigua. Amb això volem posar de manifest la disconformitat del grup versus la política de l'Ajuntament quant a distribució dels locals per a les diferents entitats culturals de Llubí. No és lògic que la Tercera Edat, el Club d'Esplai, la revista, els cursets per adults, la gimnàstica... tinguin un local i l'escola de ball, que està en funcionament gairebé tot l'any, no disposi d'un lloc adequat. S'han queixat moltes vegades a l'Ajuntament però per ara no han obtingut cap mena de resposta satisfactòria, ja que només els han ofe-

per a poder pagar el lloguer d'un local (i totes les despeses que això suposa), contractar un bon professor de ball... i tota una sèrie de coses que no es poden fer a causa dels escassos recursos econòmics. També estan molt decebuts per la manca d'un grup musical de llubiners que els acompanyi en els seus balls i pensen que el gran culpable d'això és que ningú té interès a ficar-se en alguna activitat que els compromet, ja que bons músics al nostre poble n'hi ha.

Entre les activitats que realitza l'escola de ball cal destacar les ballades als hotels i als pobles, els viatges, els foguerons...

En els darrers anys han visitat Menorca, Noruega, la Vall d'Aran, Andorra i Galícia (fa uns mesos). El lloc que els impressionà més fou Noruega. La seva cultura és molt diferent i tenen un concepte de diversió totalment contrari al nostre; ells són molt seriosos,

només riuen i es mouen un poc quan ballen. Estaven escandalitzats quan els veien fer un poc de bauxa. Enguany han visitat Galícia però han deixat els vestits i la ballera a Llubí, tot un viatge de plaer que s'allargà vuit dies.

L'Ajuntament no té cap local per a l'Escola de ball

rit la pista de "frontó" (com és lògic no els motiva gaire ballar-hi a l'hivern). Els agradaria poder ballar en el menjador de les escoles però no és possible ja que allà s'hi fan altres cursets. I és per això que pensen que el problema a Llubí no és la manca de locals per realitzar-hi activitats sinó la deficient organització d'aquests, que podrien ser aprofitats per diverses entitats amb diferents horaris preestablerts.

No només tenen problemes d'espai, també es queixen de la manca d'ajuda econòmica que reben. Els diners de la subvenció de l'Ajuntament, les quotes anuals dels cursets i les ballades en els pobles els són insuficients

És una llàstima que la gent s'interessi tan poc pel ball de bot

No penseu que l'escola de Llubí es dedueix als cursets dels caps de setmana. L'altre any es presentaren al "Concurs de ball folklòric d'Europa" i podem dir que ho feren força bé, millor que alguns dels que guanyaren.

És una agrupació ben avinguda i gràcies a la seva voluntat i dedicació, i sobretot a l'estimació que tenen al ball de bot els fills del nostre poble poden aprendre aquest ball que és tan nostre i que hem de conservar.

Esperança Llompart i Vanrell
Mª Antònia Molines i Ramis

Seguim ballant perquè ens agrada molt i ens diverteix

Restauració d'antiguitats i mobles d'època

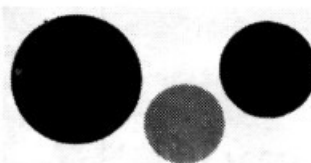
Bartolomé Palmer Bonnin

Mestre Restaurador

Carrer de la Carretera, 73

Tel. 52 24 33

LLUBÍ

PERELLÓ
AUTOESCOLA

Bisbe Llompart, 111 - Entú^a
Telèfon 50 28 64
07300 INCA (Mallorca)

CLASSES TEÒRIQUES I PRÀCTIQUES PER L'OBTENCIÓ
DEL CARNET DE:

AUTOBUS
ARTICULAT
CAMIÓ
TURISME
MOTOCICLETA
CICLOMOTOR

PISTES PRÀCTIQUES
Ctra. Palma-Alcúdia
Km. 25 INCA

Ens deixà un glosador (2)

Permeteu-me manllevar unes paraules que Joan Ros-selló, rector del nostre poble, va dir en el darrer "Repí-có", el nº 22, per homenatjar a don Gabriel Frontera. Don Joan deia: "de puntetes, amb silenci i senzillesa, així com havíeu viscut, a les acaballes del dia de sant Antoni, ens deixàreu per partir cap a la casa del Pare, per anar

al cel, aquell cel tan sospirat i tan predicat en els vostres sermons". Li donava les gràcies pels seus seveis desinte-ressats i també li deia el següent: "Gràcies per les vostres poesies i gloses, expressió del vostre afecte a l'Església, als vostres germans capellans i al nostre poble". Així és, gràcies per les vostres gloses, gràcies, don Gabriel.

Llubí i sa (seva) gent

Al bell mig de la nostra illa
jo sé un lloc de meravelles
un poble de gent senzilla
fanera com les abelles.

Com un so de campanina
que "din-dilín" fa al matí
alegre com una mina
és el seu nom: és **Llubí**

Un nom que ve d'es llatí
nom antic, amb llum de fayes
complet és "Castell-Llubí"
nom com a de rondalles.

Els primers temps més enrrera
es deia "Castellus Lupi",
"Castell del llop", una fera
que corr i va fent camí.

Són així els bons llubiners
com un castell damunt roca
assentats, però faners
per anar allà a on les toca.

És poble de gent pagesa
conradora i menestral
és gent de molta noblesa
que no és capaç de fer mal.

És gent que té molt bon cor
que a tothom cerca fer bé
és gent que té un cor d'or
en que no tengui un dobbé.

Gent mallorquina i cristiana
d'un poble casi levita
que no l'ens torni pagana
Mallorca cosmopolita!

Mercaders i comerciants
i avui també hotelers
són molts els qui van envant
i ara hi ha molts més dobbés.

Bastants es poble han deixat
per mirar de fer carrera
se'n han anat a Ciutat
i de la mar a sa voreira.

Més tots estimen encara
el seu bell poble nadiu
i les veuen desiar
tornar i retornar en el niu.

És que Llubí els atreu
amb el seu goig infantil
és que aquí hi trobam sa rel
de sa vida, i també es fil.

Oh dolç i enyorat Llubí!
Oh Llubí de ma infantesa!
Tu sempre seràs per a mi
font d'amor i de tendresa!

Visca Llubí!
Visca sa gent!
Cantem sens fi!
Cantem al vent!

Gabriel Frontera Martorell
Abril de 1980

FERRERIA
BARTOMEU
PERELLÓ

Sa Carretera, 40 - Tel: 52 23 72 - **LLUBÍ**

SUPER
Can Porret

Doctor Fleming nº 6
Telèfon: 52 21 92 Llubí

Els jocs florals

El primer diumenge de maig és quan se celebren els Jocs Florals; i en aquesta secció no podria faltar, en vista de la importància que han tingut en la cultura catalana. Els Jocs Florals són certàmens literaris, que com a fruit del refinament cultural de la cort de Provença i com a conseqüència de l'interès romàntic, fou instituït a Tolosa per a premiar les més altes virtuts poètiques. Sembla inspirat en les festes celebrades a Roma a final del mes d'abril en honor a la Deesa Flora.

El primer certamen tingué lloc pel maig de 1324 on fou premiat amb la viola d'or Arnaud Vidal de Castèlnaudari. El s. XV encara se celebraven Jocs Florals, el 1484 per ser exactes. Hom seguia com a norma dels mantenidors i els participants, el codi gramatical i poètic redactat pel jurista Tolosà.

Però també al s. XV foren interromputs els certàmens i substituïts per d'altres d'eminència religiosos.

A Tolosa varen perdurar, encara que totalment afrancesats i amb el nom de "Académie des Jeux Floraux". Els poetes

felibres aconseguiren d'introduir-hi novament la llengua provençal gràcies als estrets contactes que hi havia entre aquests poetes provençals i els catalans; aquest fet contribuï a estimular el somni romàntic de restauració de l'antic Català, que ja madurava des de la dècada dels trenta. Així doncs els Països catalans i Occitània tornaven a trobar-se després de cinc segles.

La tradició no fou represa fins la restauració dels Jocs Florals a Barcelona (1859) i entre altres Jocs Florals de lo Rat Renat (1879) a València i posteriorment els Jocs Florals de la Ginesta d'Or (1924) al Rosselló.

El primer diumenge de maig de 1859 se celebra la primera festa a la sala dels Consell de Cent de l'Ajuntament de Barcelona. De seguida els Jocs Florals es convertiren en una celebració d'extraordinari ressò popular i ben aviat d'altres premis extraordinaris, subvencionals per entitats públiques i donatius particulars.

L'estructura o el mecanisme d'institució era el següent: el jurat estava integrat per set membres, cada any diferents, que reben el nom de mantenidors i són els que decideixen quina és la millor poesia de cadascun dels tres grups temàtics. Aquests tres premis són els anomenats ordinaris, consisteixen en una flor d'orfebreria; L'englantina a la millor poesia patriòtica; la viola, a la millor poesia religiosa i la flor natural a la millor poesia amorosa. El poeta que aconsegueix tres premis, ja sigui el mateix cada any, o en diferents convocatòries és proclamat Mestre de Gai Saber.

La tradició dels Jocs Florals torna a ésser interrompuda al cap de 77 anys per la guerra civil de 1936-39.

Però el 1940 es tornaren a iniciar els Jocs Florals. La primera generació romàntica catalana és constituïda pels poetes que intervingueren en la restauració dels Jocs Florals, d'entre els quals podem citar alguns d'ells.

Joaquim Rubió i Ors (Barcelona 1818-1899).

El 1839 publica el diari de Barcelona una sèrie de poesies i el 1841 les aplega amb altres d'inèdites i les publicà en un volum que el titulà amb el seu pseudònim, Lo Gaiter de Llobregat. El pròleg

d'aquest llibre és considerat com a manifest de la Renaixença, ja que l'autor hi reivindica l'ús exclusiu del català. Contribuí a la instauració dels Jocs Florals i fou ell qui proposà el lema Patria, Fides, Amor. Manuel Milà i Fontanals (Vilafranca del Penedès 1818-1884). Col·laborà a El Vapor on publica un cèlebre article titulat "Clásicos y Románticos"

Traduí obres de Goethe, Shakespeare, Walter Scott, Horaci, Dante, Schlegel i Manzoni.

Però la seva activitat més important pertany al terreny de la Filologia que renovà, no únicament als Països Catalans sinó a tot l'Estat Espanyol.

Contribuí a la fundació dels Jocs Florals, defensà l'ús exclusiu del català en els certàmens literaris d'aquesta institució.

Josep Lluís Pons i Gallarza (Sant Andreu de Palomar 1823-Ciutat de Mallorca 1894).

És un dels poetes més importants d'aquesta generació. El 1861 es traslladà a la Ciutat de Mallorca per ocupar la càtedra d'història i geografia de l'institut.

Bon coneixedor de la literatura clàssica llatina, combina la visió romàntica del paisatge i l'interès pel món rural. Influï en el seu deixeble Miquel Costa i Llobera.

Marià Aguiló (Ciutat de Mallorca (1825 Barcelona 1897). És, juntament amb Manuel Milà, el filòleg més important del segle XIX i un dels més importants de tota la història de la filologia catalana. El 1844 es traslladà a Barcelona per estudiar la carrera de Dret, freqüentà el cercle literari que es reunia entorn de Joaquim Rubió, recorregué els Països Catalans recollint tota mena de material, tant lèxic com literari (cançons, rondalles, adagis, etc...)

Entre el 1858 i el 1861 fou bibliotecari de la Universitat de València on conegué Teodor Llobera i d'altres escriptors Valencians, contribuï a difondre l'esperit de la Renaixença al País Valencià.

És un dels millors poetes d'aquesta generació. La poesia és caracteritzada per la fina sensibilitat, la tristesa, la melància i la indolència.

Xesca Munar

**Fàbrica, 3 - 07430
LLUBÍ**

Un nou llibre de M. López Crespí

"L'antifranquisme a Mallorca (1950-1970) editat per Josep Juan i Lleonard Muntaner en la prestigiosa col·lecció "El Tall" és la crònica de vint anys de lluita clandestina a Mallorca. Accions, noms, multitud de records hi són presents tal com han anat sorgint de la memòria de l'autor. A les cent cinquanta pàgines del llibre s'hi troben informacions, vivències, anècdotes, històries concretes (referents a desenes de personatges mallorquins) fins avui desconegudes. Es tracta de la generació de dones i homes que, a partir dels anys seixanta, s'enfrontà amb la dictadura franquista. Aleshores tots llegien Gabriel Alomar i Maiakovski, Cortázar i Rosselló-Pòrcel. El Che era l'home que havia pronunciat les primeres i les darreres paraules. La seva mort els deixà per herència un buit vastíssim. Ell era el fantasma número u, el que no hi era i al mateix temps hi era, la veu autèntica, l'ordre vertebral de deixar-ho tot de banda i començar la caminada. Salvador Espriu i Miguel Hernández eren lectures clandestines a les barriades suburbials. Els emocionava "La Batalla d'Alger", la darrera pel·lícula de Pontecorvo. Kronstadt i Astúries, Octubre, eren paraules màgiques, i el seu estil d'universitat, l'única veritat possible fregant els ulls amb paper de vidre. No miraven la televisió. Juraven que mai no anirien a Disneylandia ni tornarien llegir Herman Hesse. Les cançons de Raimon no foren mai fàbrica permanent de nostàlgia instal·lades dins del cervell. Ans al contrari: cada crit serví per alimentar vint anys de rebel·lió. Hereus de cent cinquanta anys de la història del moviment obrer, el record d'aquella època exultant n'ha mantingut alguns fermes, sense caure mai en els aranyes del Poder, allunyats per

sempre de la besada enverinada de l'Estat.

M. López Crespí (Sa Pobla, 1946) ha publicat -entre d'altres- els llibres "A preu fet" (1973); "La guerra just acaba de començar" (1974); "Autòpsia a la matinada" (1975); "Caminants d'arena" (1984); "Homenatge Rosselló-Pòrcel" (1984); "Paisatges de sorra" (1986); "Diari de la darrera resistència" (1986); "Històries per a no anar mai a l'escola" (1984); "Necrològiques" (1988); "Notícies d'enlloc" (1987); "Les Plèiades" (1990); "El cicle dels insectes" (1993) i "Crònica de la pesta" (1993).

D'ençà el 1962 -data de la seva primera detenció- es dedicà activament a la lluita clandestina contra la dictadura franquista. Fou dirigent de l'OEC i del PSM (Partit Socialista de Mallorca). En els anys vuitanta dirigí -amb altres companys- l'Ateneu Popular "Aurora Picornell". En els seixanta i setanta col·laborà a les pàgines culturals del Diario de Mallorca i Última Hora. Escrigué regularment a diverses publicacions culturals ("El Mirall", "L'Estel de Mallorca"...). M. López Crespí ha guanyat la majoria de premis literaris dels Països Catalans. En narrativa cal destacar: el "Joanot Martorell", "Joan Fuster", "Ciutat de València", "Ciutat de Palma", "Baltasar Pòrcel", "Pompeu Fabra", el "Premi de les Lletres" de l'any 1987, etc. En poesia ha estat guardonat amb els premis "Salvador Espriu", "Martí i Pol", "Marià Manent"... En teatre obtingué el "Ciutat de Palma" (1974), "Consell Insular de Mallorca-Teatre Principal" (1987), "Born" (1973), "Ciutat de Granollers" (1990), "Ciutat d'Alcoi" (1984), etc.

MUSEU BAR - CENTRAL

Sa Carretera, 54

Tel: 52 20 23

Llubi

Carnisseria Castell

Plaça de l'Església

Tel. 52 20 59

Llubi

**ELECTRO
ALOMAR**

Carretera Valldemossa, 8
Tel. 20 09 12

**MUNTATGES ELÈCTRICS
ASSESSORIA TÈCNICA**

07010 CIUTAT

Herria Eta Hizkuntza

Farà uns dies, en una taverna,
dues persones discutien vivament;
els dos pareixien rectes bascs,
però no es podien entendre.
Els vaig escoltar amb tristesa.
No vaig entendre bé del tot el que un deia,
doncs, ell sabrà perquè, parlava estranger:
deia que estimava el nostre poble
i que, ara dominat, hauria de ser lliure,
això ho acompanyava amb "Gora Euskal-Herria" dit en francès.
Va irrompre l'altre en clar euskera:
"No es perdrà la nostra llengua.
Únicament ella és la nostra herència,
per la resta som com tots.
¡Ja fa molt que ens férem francesos!"
Aquests dos homes, com un bon arbre,
un era el tronc i l'altre les fulles,
no m'agraden aquestes separacions;
malgrat viure en la muntanya
encara no he vist un faig amb fulles de castanyer.
Un exalçava el poble com un estranger
l'altre els desitjos de l'opressor en la nostra llengua,
parlem clar,
caminam perduts per la boira,
no és possible servir a dos amos.
Enfrontant-se els dos homes,
rompen en dues la unitat viva.
Vull reunir el que està dispers,
la nostra llengua i el nostre poble,
perquè són una mateixa realitat.
Germans-germanes escoltau-me,
no es pot crear un ésser amb esquelet;
la terra és el cos, la llengua el seu cor;
separar un de l'altre
és matar el que està viu.
Uns recorden el poble i obliden l'euskera
altres estimen l'euskera i rebutgen el poble.
La llengua i el poble no van separats
Ambdós ens volen fer entendre
que no poden viure un sense l'altre.

Mikel Laboa.

Traducció: Biel Gelabert i Perelló

"Siluetes de l'amor"

Mans de boira en el silenci
sospiren uns socors amorosit
quan digiten colors de nit
quan s'estimen arracerades.

Glauques tes empremtes
que estimulen meu refugi
dintre una cabanya blanca
com una volva de neu.

Magenta els teus llavis
quan destil·len la rosada
quan s'encenen en l'albada
en un bes d'antuvi.

aroma intacte, diluvi
dins ventosa d'escorpins
dins l'hosanna mullada...

Ahir, les pedres pintades,
manyagues ensulsidees
per hom palpa la pàtina.
Mai escàpola l'amistat
mai espasme mutilat...

Brogent la fembra casta
dintre una volva blanca
com una cabanya de neu.

Aire i flaire de l'aigua,

Joan Barceló Cerdà
Montuïri

NOU POU

pollastres
desfet de pollastre
gallines
conills
ous

DISTRIBUÏDORS:
Germans Perelló S.A.

Carrer Cardenal Cisneros, 65
Telèfon: 88 10 32 **INCA**

PERRUQUERIA HOMES

MATEU & TONI

Tall de cabell

Pas d'en Quint, 3 - Entresol
Tel: 21 71 05 - CIUTAT DE MALLORCA

Pere d'Alcàntara Penya

Pere d'Alcàntara Penya, nasqué a ciutat el dia 19 d'octubre de l'any 1823, a la casa nº 5 del carrer de la Capelleria (al final d'allò que avui és el carrer del Sindicat, i on hi ha el Banc Central-Hispano), i morí la segona festa de Pasqua de l'any 1906, als 82 anys.

Era el poeta popular per excel·lència, senzill i bonadós, encarnació material de la tradició i de la bonhomia ciutadana, d'un esperit simpàtic, aconhortat, actiu i ple d'un bon humor generós, com molt bé va dir d'ell el poeta D. Miquel Ferrà.

Pere, "En Penya", és estat i serà un poeta casolà, nostre, estimat dins tots els cors dels mallorquins.

Sols ell podia escriure coses com "Marxa dels Tamborers de la Sala", "El Pastor de Son Mamenta", "Un pi", "Consells a un ignorant", "La font de la vila", "El meu carrer", i sobretot, aquella "COLCADA", meravellosa, plena de l'emoció indefinible de la tradició que passa.

El gust a les coses nostres ja li fou enconat amb la llet. Així ho dona entendre dins la poesia feta l'any 1867 titulada "A MA LLENGUA".

Dolça n'eres en los llavis
de mos pares, de mos avis
que té déu:

Dolça en boca de ma dida
quan cantant me dava vida
lo pit seu.

Ai!, cantant cançons antigues
de les glòries i fatigues
dels creuats;

i les gloses amoroses
dels joglars, per ses hermoses
inspirats.

La dels presos, l'amoreta,
la d'aquella donzelleta
de la mar;

la mort de Don Joan, les crides
que'l Rei per noves partides
fer-ne fà.

I aquelles llargues rondalles
d'ancament i batalles
i fets vells;

I les fades que fadaven,
belles nines qu'ensisaven
fills de reis...

De Pere A. Penya, bé pot dir-se en tot procedí amb visió clarivident de les coses; en poesia, d'haver sentit els batecs llunyans del desvetllament literari que s'acostava; en ciències, endevinà el cinematògraf, la descomposició de la llum,

etc.; fins i tot, en qüestió social d'anticipava de bona hora als polítics de torn, indicant entre altres coses que el problema social l'ha de resoldre la cultura.

A una de les seves gloses fa una "Viva" a Mallorca, i a més anomena el poble de LLUBÍ. Diu així:

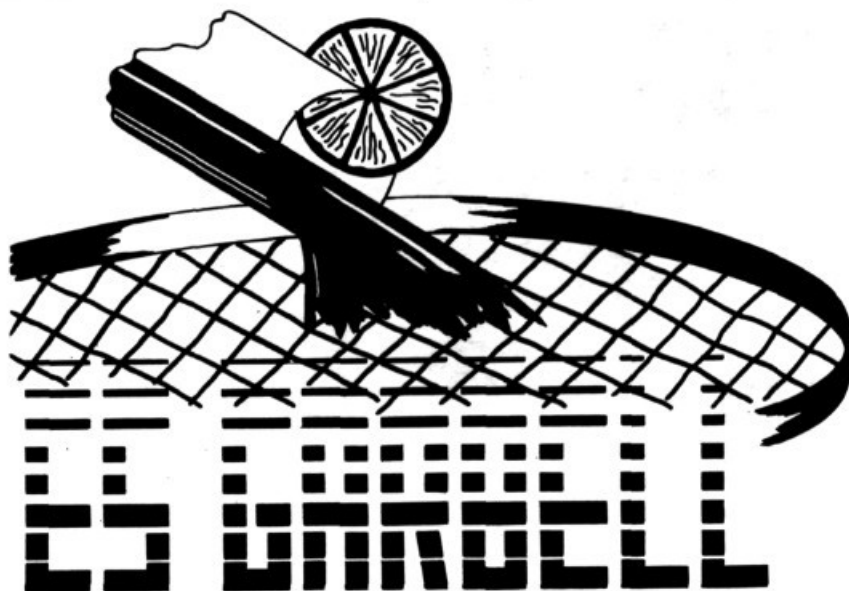
He corregut terres
catorse anys i mitx,
he trescat per Inca
La Pobla i LLUBÍ.

Jo ja 'm fas carrec
de lo que és Madrid
Malhaja les ganes
que tenc d'anar-hi.

Jo som de Mallorca
i dins ella estic,
com las pajallides
sense mes desitx.
¡¡Viva la Roqueta!!
¡¡Viva els mallorquins,
i les mallorquines...!!
¡Ai, Déu meu!, ¡Qu'he dit!

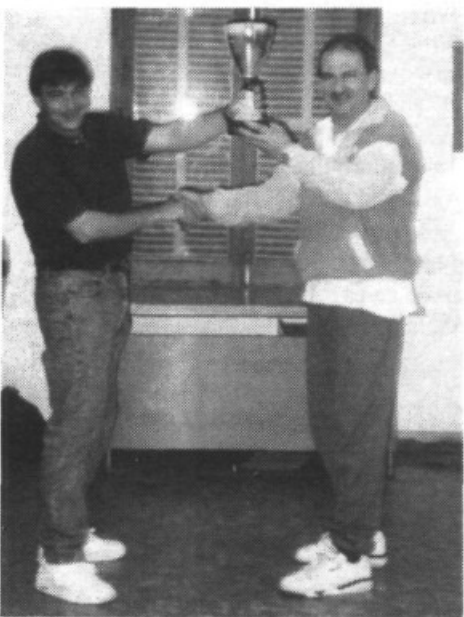
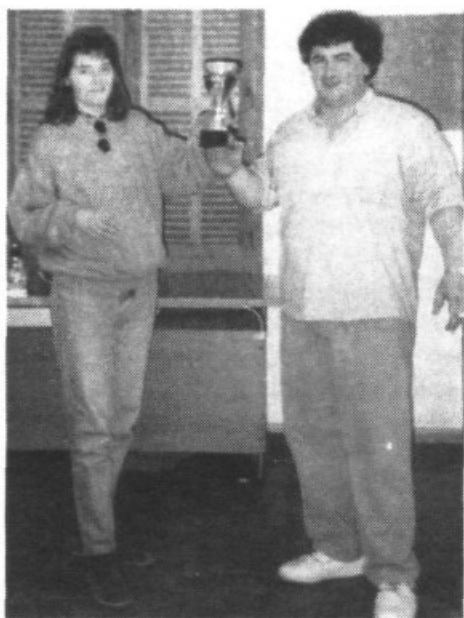
Ara, aquella cosa
que tenc a su-aquí
tan de veres salta
que 'm fer a n'el viu.

Antoni de ses Planes

C/ Plaça de la Carretera nº 1 - Llubí - Tlf. 85 70 19

Torneig Tennis-Taula

La Revista Udol va organitzar el seu primer torneig de Tennis-taula. Les partides es varen jugar en el menjador de l'escola. Hi va haver les categories d'individuals femenins i masculins i de dobles masculins. Aquest va ser un torneig més que res experimental en vistes a pròxims. Molta gent no se'n va assabentar a temps per poder apuntar-s'hi, esperam que en el pròxim la gent estigui informada amb més antelació. Així i tot va ser un èxit de participació, cada dia el menjador estava ple i tothom tenia una juguera rabiosa, fins al punt que abans d'obrir sempre hi havia gent que esperava per entrar.

Les classificacions varen quedar de la següent manera:

INDIVIDUALS MASCULINS: Primer classificat: Rafel Rosselló "Busquet".

Segon classificat: Joan Torrens "Porro".

INDIVIDUALS FEMENINS: Primera classificada: Francesca Perelló.

Segona classificada: Caterina Gelabert.

DOBLES MASCULINS: Primers classificats: Pep Planes "Pipes" i Pere Martorell "Ferreret".

Segons classificats: Joan Torrens "Porro" i Pep Tugores.

Volem donar les gràcies a Sílvia Ribes, Francesca Perelló i Domingo Serra per haver-nos deixat les taules i al Col·legi Duran-Estrany per haver-nos deixat el local. També a les cases comercials que han col·laborat amb els trofeus els volem donar les gràcies i que l'any que ve ens continuïn donant suport: GESTORIA TONI PERELLÓ, PENYA BLAUGRANA DE LLUBÍ, AJUNTAMENT DE LLUBÍ, PORTES BASCULANTS TUGORES, PUB SIS CAIRES I PUB ES GARBELL. Cal agrair també l'ajuda de n'Andreu Perelló Alomar "de ses Planes" per la seva bona disposició en transportar les taules. Gràcies a tots i fins l'any que ve.

Quo vadis?

El passat Divendres Sant horabaixa vàrem assistir a Llubí a un esdeveniment esportiu digne de ser comentat per allò que d'anormal va tenir el succés: un partit nacional aleví entre els equips del CIM i el F.C. Barcelona amb entrada gratuïta.

La selecció el Consell Insular de Mallorca amb un futbol efectiu va golejar al F.C. Barcelona derrotant-lo en el temps de joc i en el llançament de penals. Els nostres al.lots mallorquins varen tenir una envejosa actuació davant del conjunt català. Els insulars als dos minuts de joc varen fallar un penal, però això no fou cap obstacle perquè al final del primer temps ja dominassin el marcador per tres gols a zero. El resultat final fou de quatre a un favorable a la selecció del CIM.

Però des del meu punt de vista, com a president del C.D.A. LLUBI, allò que va ésser anormal no fou el partit en sí mateix, tot i que fos insòlit, sinó que allò realment anormal va ésser la massiva assistència de públic: inquers, mariers, sineuers, llorintants, ciutadans, barcelonins... i llubiners. Ai llubiners!...

Aquest any se'n compliran trenta que estic enganxat al futbol llubiner, primer com a jugador, després com a preparador físic, entrenador i president, càrrec en el qual duc ja sis anys. Us dic amb un gran pesar que durant aquests trenta anys no havia vist mai en el camp de futbol de Llubí, en partit oficial de lliga, ni a en Joan ni a na Margalida. Ignorava que a aquests personatges els agradàs el futbol. Si els agrada el futbol, perquè no van els diumenges al camp? Una de dues: o només els mou el color del seu equip preferit o allò que de veritat els apassiona és no pagar entrada.

Però el que d'una manera extremada fou sagnant va ésser veure en la tribuna pares i mares dels nostres juvenils que mai no han donat suport als seus fills, jugadors del C.D.A. LLUBI

juvenil, durant la recent acabada temporada i que, fins i tot, els ho negaren quan foren requerits per la Directiva per complir el que havien pactat ells mateixos al començament del campionat. M'he de qüestionar, a la vista dels esdeveniments: els agrada el futbol a aquests pares i mares? els importa la formació dels seus fills. O... he de pensar que només els aixeca del seu sofà l'espectacle servit en els horabaixes solejats i gratuïts de festa.

Els equips "forastes" representats per penyes llubineres no ens treuran les castanyes del foc. Qui probablement ens les treigui serà la pinya formada per tots els braços dels pares i mares dels jugadors (sobretot dels més joves), familiars, empreses, socis, afeccionats, institucions, directius i, sobretot, la qualitat del treball que siguem capaços de fer, sempre tenint com a objectiu l'educació integral del jove de Llubí.

Darrera de la selecció aleví del CIM hi ha son pare i sa mare en un pla molt més proper que el seu propi entrenador i equip de direcció. Ells són, els pares, els principals educadors dels seus propis fills.

Crec que és aquesta la moralitat que ens hem d'empassar, com si d'herba amarga es tractàs en antic menú de Pasqua. Si no l'extraordinari esdeveniment només haurà servit per anotar un succés més en la història esportiva llubiner, bastida per gent d'afora...!

Juan Galma Contestí

PERELLO

ASSEGURANCES GENERALS

GABINET DE GESTIO EMPRESARIAL

Gesem Perelló & Cia, S.L.

Bisbe Llompart, 40 - INCA (Galeries Moli Vell)
 Tel. 50 43 11 - Fax. 50 04 89
 San Felio, 66 - LLUBÍ - Tel. 52 22 48

CONSTRUCCIONS DE PARET SECA

Jaume Vallespir Coll

N.I.F.: 18232217 W
 Sa Carretera, 86 07430 LLUBÍ (Balears)
 Tel. 52 22 43

Un exemple de vocació

Heus aquí un exemple de fe, de constància, d'esportivitat, d'amor a un ideal anomenat FUTBOL, que ells mateixos fundaren a Llubí fa 58 anys en la seva tendra joventut i que practiquen en aquestes mateixes terres.

La seva presència en els partits tots els diumenges orgullosos de la seva condició de soci, num. 1, 2 i 3 ens escriu la genuïna història viva del futbol a totes les generacions més joves interessades a seguir el seu exemple pràctic.

Són les mol·lècules de l'aigua que formaren la primera gota de futbol en la primavera del 36 i que s'ha convertit, amb el pas del temps, en un cabdalós riu de joves que han anat passant pel club, generació rera generació, fins a arribar als nostres dies.

El record als orígens ens fa reflexionar sobre l'obligació de continuar treballant per a mantenir encesa la flama del foc "sagrà" que conservi il·luminat i incombustible l'esperit i la fe amb el mateix ideal que fa quasi sis dècades il·luminà a tots i cada un dels nostres mestres i fundadors.

L'amo en Bernat : constància i fidelitat

tiva competició, així com ens ensenyaren aquests fundadors i de la mateixa manera com segueixen i serveixen la seva VOCA- CIO.

Juan Galma Contestí

L'amo en Montserrat i l'amo n'Eduard Galma, un bon exemple d'amor a un ideal

Amb aquests arguments, la Junta Directiva apel·la tota l'afecció, la massa social, els empresaris i el Govern local perquè reviscoli AMB LA SEVA APORTACIO el joc esportiu. Cada un des de la seva posició i segons les seves possibilitats, nosaltres des de la nostra no defallim.

Seria trist i probablement irreparable per a la joventut de Llubí, no poder atendre, per part del club, les urgents necessitats que demana la pràctica del futbol federat: humanes, conceptuals, motrius, administratives i econòmiques, tenint per això que adoptar mesures que puguin causar penoses situacions que afectarien negativament, directament o indirecta, tots els habitants de la terra del llop.

Facem, dons un justificat esforç perquè el nom de Llubí pugui continuar passejant per tota Mallorca, compartint disciplina esportiva amb la gent dels altres pobles i que, a la vegada, siguem visitats per aquells altres fidels a un mateix ideal d'espor-

Resultats dels equips del C.D.A. Llubí

Golejada dels grans al s'Horta, 5 a 1!

2ª REGIONAL

13 de març

Llubí 0 - Valldemossa 0

20 de març

Sencelles 2 - Llubí 1

Gol: Joan Cladera (p)

27 de març

LLubí 0 - Casa Miss Jotul 3

10 d'abril

Alqueria 1 - Llubí 1

Gol: Joan Cladera

17 d'abril

Llubí 5 - S'Horta 1

Gols: Toni Guardiola (2), Llorenç Guardiola, Biel Cladera i Xesc Perelló

24 d'abril

Sa Vileta 2 - Llubí 1

Gols: Llorenç Llabrés (p)

JUVENILS

26 de febrer

Bunyola 12, Llubí 1

Gol: Biel Bennassar

6 de març

Llubí 2 - Sant Marçal 3

Gols: Xesc Torrens (p), Biel Bennassar

El partit de l'any

Selecció del C.I.M., guanyadora del torneig

El dia 1 d'abril es va jugar el partit organitzat per la Penya Blaugrana de Llubí, es varen enfrontar una selecció del Consell Insular de Mallorca i el Futbol Club Barcelona en la categoria de benjamins. Va ser un partit de molta qualitat i molt esportiu, no hi va haver cap falta d'importància. Alguns d'ells pot ser arribin a ser una figura perquè es varen veure algunes jugades de gran qualitat. L'àrbitre i els dos liniers també varen tenir una

bona actuació. Tots tres eren de Llubí: arbitrava n'Andreu Pere-lló Contestí "de ses Planes" i els dos liniers eren n'Andreu Pe-relló Alomar "de ses Planes!" i en Miquel Quetgles. El partit es va resoldre a favor de la selecció del Consell Insular per un contundent 4 a 1. Els representants dels dos equips varen estar molt contents de la organització.

Feia molts d'anys que no es veia el Camp de Ses Comes tan ple, les noves grades estaven de gom a gom. El sorteig del viatge per anar a veure jugar el Barça el va guanyar l'amo en Xesc "de Ca sa Rectora" i la camiseta del Barça en Miquel "Fiolet"

Foto Planes

Plaça de la Carretera, 7
Tel.: 52 21 76 — Llubí

CONSERVES

TÀPERES - OLIVES
BACALLÀ - VINAGRE - OLIS

ROSSELLÓ MALLORCA:

CTRA. DE INCA A ARTÀ, KM. 9.
07430 LLUBÍ - MALLORCA
TELS. (971) 52 20 29 - 52 22 11
FAX (971) 52 25 54

ROSSELLÓ SEVILLA:

CTRA. SEVILLA A PUEBLA, KM. 10.
APARTADO DE CORREOS Nº 27
41100 CORIA DEL RIO - SEVILLA
TEL. (95) 477 08 88 -
FAX (95) 477 46 63

Fam

Quan hom comença a sentir rates córrer per dins la panxa, és senyal inequívoca de fam. Però de fam n'hi ha de moltes castes i maneres de patir-les, com també d'assaciar-se'n. I en els humans, la més característica és: fisiològica, psíquica, política, mereixera... i altres herbes que no maten cucs.

La fisiològica és aquella que es dona quan la persona té ganes de menjar i, per circumstàncies que li són adverses, no té un sol bri de pa per dur-se a la boca. I el més pitjor és, encara, que davant seu s'empeçolin un bon bistec de vedella. És la fam més insuportable.

Per altra banda, la psíquica és aquella que s'oblida de l'ànima per només seguir els dissenys del subconscient: agafar, acaramullar i, bé, guardar tot allò que li és permès en funció del gruix de la pròpia inconsciència. Malauradament, d'aquesta fam en patim força.

Quant a la política, la més reguitzera, la que més sovint ens transvasa el suc carabassenc, és aquella que, per protagonisme, ens emblanquina amb grans projectes irrealitzables, com per exemple el de Sa Marineda que ja no té aigua ni per amullar un paper de fumar. I això que ens haurà costat un ull de la cara!.. Però tinguem un poc més de paciència, fins d'aquí a pocs mesos quan aquesta tracalada de nous polítics encara sense estrenar posi en marxa tot el seu orquestral entabanador. llavors sí que en veurem de bestiar mort de fam córrer cap a la menjadora!...

La fam de mereixera, en canvi, és la més bona de pair perquè ja es veu venir d'un tros enfora, no cau en fals. A aquesta només la solen patir els qui tenen moltes i variades camises ben planxades i corbates a canviar cada tres quarts d'hora, sempre esperant el fotògraf de torn.

I per no allargar massa el rosari de la fam, "esser un mort de fam" -com vulgarment solem dir-, és ser un pobre miserable; que, tot i voler-ho aparentar, no és ningú, que no té res d'allò que les persones cabals tenen.

La qüestió és que la fam mai no desapareixerà del nostre entorn sino hi posam tots els medis necessaris. Per tant doncs, no ens entanem davant projectes utòpics i compartim -compartir no vol dir repartir- béns i racionalitzem càrrecs.

Biel Frontera

Parlem de neteja

Jo no gosaria afirmar que Llubí sia un poble brut, però tampoc diria que, a segons quins indrets, sia un mirall de netedat. És cert que la nostra vila és petita, que no té grans avingudes, ni places grandioses, ni carrers enrajolats dedicats només als vianants, però també és ben cert que Llubí és el nostre poble i com a tal l'estimam i el respectam i volem que sia un lloc agradable on tots ens hi sentiguem bé i que se'n duguin una bona impressió els que e visiten o simplement hi passen de llis.

Què podríem fer perquè fos així? Crec que la solució, en bona part, està a les nostres mans, i dic en bona part, perquè també hi ha coses que no depenen de nosaltres particularment, com són per exemple, la dignificació de l'avinguda de Son Marget o que les obres exteriors sien fetes segons la regla suprema del bon gust.

Partint del fet que en general les dones tenen el bon costum d'agranar "sa carrera" i que de part de l'ajuntament de tan en tan es fan adesar les places, per això la brutor se concentra a uns determinats indrets (sortida dels bars, racó de la capelleta de ca Ses Monges, llocs on es reuneixen més el joves i nins, etc.

proposaria els remeis següents:

- promoure campanyes de sensibilització de cara a l'educació cívica i de convivència ciutadana. No perquè una cosa sia de domini públic (cadires, bancs de les places, instal·lacions del futbol, arbres, etc.) ja se pot passar a foc i a sang.

- que els més grans tinguem molt d'esment en no deixar paquets ni bosses fora dels contenidors (i que aquests se buidin quan pertoca), i posem les altres deixalles als llocs adequats.

- que els joves no deixin cap botella ni tassó (sencers o trencats) ni pots buits, ni bosses de "pipes" escampats per la plaça o per damunt les voravies.

- que els nins sien predicats una i una altra vegada, i sel's eduqui a no tirar onsevuella els papers de les seves llepolies, que s'avesin a emprar les papereres.

Són aquests uns punts que he pensat i vos oferc escardialment. Més que de fer net, se tractaria de fer tots els possibles per no embrutar. Que passem gust de passejar pels nostres carrers o seure a les places per refermar les amistats i fer-nos la convivència més amable.

Joan Rosselló i Vaquer

SUPER - BALEAR, S.L.

N.I.F. B-07564610

SUPERMERCATS DISCOUNT

JAUME SUREDA ESTRANY
D.N.I. 41295317-J
AVDA. JAIME III, 37

OFICINA: TEL. 85 20 50 FAX. 85 20 50
FAX 85 20 50
Apt. Correus nº 6

07458 CAN PICAFORT
MALLORCA
Balears

Es peix gros sempre se menja es petit

Una de les meravelles de la cultura popular són les seves dites, la que ha donat origen a aquest petit escrit és molt senzilla i a l'hora expressiva, de fet quasi totes tenen aquestes característiques, "es peix gros sempre se menja es petit". Tothom és capaç de trobar exemples que anirien anell al dit a aquesta dita, jo també n'he cercats uns quants.

Qui no veu en Sèrbia un gran peixot que s'està menjant a poc a poc els musulmans de Bòsnia-Herzegovina? ho podem considerar tan gros que ni tota la comunitat internacional, ni la prepotent U.S.A., han estat capaços de disuadir-lo, tan sols amenaces, amenaces i amenaces. En definitiva l'O.N.U. ha perdut tota la poca (o gens) credibilitat que tenia.

Qui no veu amb els jueus de Palestina un gran peix que intenta menjar-se els palestins, malgrat ara pareixi que les coses s'estan arreglant? No podem oblidar els atacs duits a terme per l'aviació israeliana als camps de refugiats, on només hi havia gent major, dones i infants. Aquests atacs contra éssers humans indefensos només té una qualificació... (quina paradoxa)

No podem deixar de citar el fet més vergonyós del segle XX, per no dir de la història de la Humanitat, la II Guerra Mundial i la crueltat dels camps de concentració nazis a on milers i milers de gitanos hongars, rumanesos, etc. i moltes altres persones hi varen deixar la vida. No era aquest sentiment de superioritat de l'extrema dreta un peix que se volia menjar o en aquest cas anihilar el peix més petit.

Però tots aquests exemples ens arriben de molt lluny, i no cal anar tan enfora per trobar exemples. No és un peixot la Bahía de Palma que es vol beure o menjar Llubí en particular i la Part Forana en general? Per un grup de gent no es tracta que el peix més gros es mengi el petit sinó que les coses que són de tots ens les hem de repartir. Perfecte.

Però hi ha altres persones, com la sra. Nájera, que diu que "gran part de l'aigua", ara parlarem d'aigua, "és beguda per les vaques i les persones són més importants". Més o manco d'acord.

No podem oblidar que aquest tipus de gent no compara dos tipus d'éssers vius, sinó que fan referència a dos medis de vida: la pagesia i el turisme. Jo me deman perquè un tursita és més important que una vaca? Quina taula de valor s'empra per afirmar que un turista és més important que una vaca? Sense cap dubte per a l'amo en Rafel "Blanc" és més important qualsevol de les seves vaques que tots el turistes de Palma o Calvià. Per tant sra. Nájera, sr. Reus no intenteu embullar la gent, tots ho sabem que les persones són una miqueta més importants que els animals, però a Mallorca encara hi ha gent que viu del camp i estima més la pagesia que totes les sueques, anglesos, etc que puguin venir a Mallorca.

A Mallorca quasi tota la gent ja sap que l'aigua és de tots, és de titularitat pública, però les costes, les platges, també són de tots però els beneficis els tenen quasi tots els ajuntaments de la vora del mar. L'alcaldesa de Calvià diu que la seva infraestructura d'instal·lacions esportives és molt bona i que a més ha estat pagada tota pel propi Ajuntament de Calvià, crec que això no és degut a que a Calvià hi hagi una pagesia molt avançada i que tengui molts doblers, però ja diuen que "de més verdes n'han madurades". Després de tot això encara tenen la barra de dir que la Part Forana no és solidària, sempre havia pensat que eren els rics que havien d'esser solidaris amb els pobres.

Jaume Alomar Serra

Chiapas, cap a la victòria

La convulsió originada després de l'alçament indígena i camperol en el sud de Mèxic, ha colpit els ciments d'un sistema polític que era, per a molts, exemple de democràcia, llibertat i justícia social a Amèrica llatina.

Els successos de Chiapas, que registren ja un saldo de centenars de morts, ferits i desplaçats de guerra, s'interpreten aquí com a resultat de la saturació d'àmplies capes de la societat mexicana, convençudes del fracàs del projecte econòmic neoliberal impulsat pel govern.

Així, no fou un fet casual que la data elegida per l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional (EZNL) per donar a conèixer la seva existència, l'1 de gener de 1994, hagi estat la mateixa de l'entrada en vigor de Tractat del Lliure Comerç (TLC), amb el qual aquest govern preparava el seu feliç -i ara molt accidental- ingrès al "primer món" en un marc de "estabilitat social".

L'exigència zapatista de "terra, treball, casa, salut, justícia i educació" obligà al govern a admetre "el retard social i agrari" en la zona.

Les demandes de les i dels zapatistes són les que la gent índia i pobra de Mèxic ha estat fent durant moltíssims d'anys, és el crit per la supervivència dels pobles indis i de la seva cultura.

El que passi fins les eleccions presidencials (Agost/94), amb el nomenament d'un mediador de tarannà liberal per part del Govern (Camacho Solís) i de la del bisbe Samuel Ruíz pels insurrectes, i la treva de l'Exèrcit, de dia en dia ho airem coneixent.

FORN

Especialitat en: tartes de boda, comunions, batiments... ensaimades i gran assortiment en pastisseria

Creu, 48 - Tel. 52 20 66/67 — Llubí

Facècies d'un al.lot pucer (2)

L'amo En Miquel Planes, quan jo era al.lot, era d'un caràcter molt ben pastat, ni alt ni baix tot lo contrari. Ja començava a ser un poc empès d'anys i sempre tenia un bon consell per al que se li acostava. Era tota una personalitat a Llubí. A més era l'Escolà del poble.

Un vespre, que encara no havém sopat, mon pare i jo anàrem a ca seva, que estava al carrer de ca ses Monges. Ens rebé molt bé i, en poques paraules, mon pare li manifestà el motiu de la nostra visita:

-Si vos dic perquè venim, no ho sabreu.

-Estau carregat de raó!.

El motiu era ben senzill: Jo volia ésser escolanet amb la condició que ell m'havia d'ensenyar les oracions de la missa que, en aquelles saons eren en llatí, que era molt mal de roegar i per afegitó la missa es deia d'esquena al públic. No era doncs, gens d'estranyar que les beates passassin el rosari o "sa coroneta d'or" o que fessin una novena a qualsevol sant.

I al diumenge propinent jo ja vaig estrenar una sotana vermella i un roquet blanc, amb més ínfulas que un canonge. Tots els de ca nostra hi eren fins i tot els padrins, que bavaven

d'alegria. El Rector, que era molt comprensiu em traslladava el missal de la part de l'epístola a la de l'evangeli perquè les meves forces no podien amb aquell llibrot tan gros i tan pesat.

Els dies feiners encara feia fosca i jo ja era al portal de l'església clavat com una estaca, esperant que l'escolà arribàs. Es treia un manat de claus, totes elles descomunals, n'aficava una al pany i les pesades portes de l'església s'obrien i voltaven damunt els vells i rovellats gaufons. I la gent dematinera començava a entrar.

Un dematí tocà dir la missa el vicari, que havia vetlat molt el vespre abans, jugant a cartes amb uns amics seus, i el poble encara estava carregat de son, i quan es girà cap al poble, estén les mans i en lloc de dir el "Dóminus vobiscum" li va sortir "oros són trumfos". La majoria de beates ni s'entemeren, algunes feren la mitja rialla davant aquella gràcia del senyor viari, i la missa seguí sense més entrebancs.

Acabada la missa entràrem a la sacristia on, tot bondadós, me donà a beure el vi que havia sobrat a les cadanelles.

Joan Llabrés Ramis.

Construccions

Vicenç Bergas

Carrer Roca Llisa, 67

Tel. 52 21 04

TINTORERIA — RENTADURIA

TOT BEN NET

Mercat des Tennis

Juan Crespí, 13

Local 4

Tel. 45 48 98

Los Geranios

Sta. Catalina de Siena

Local 10

Tel. 71 38 74

PALMA DE MALLORCA

Embrolls

CONCEPCIÓ VIVOLAS

-Després de l'adieu d'EMBROLLS (UN ADÉU ANÒNIM I PUS) ens ho hem tornat a pensar i hem vist que no podem deixar (pot ser) a milers de persones sense el nostre missatge. Hi ha hagut gent que ens ha suplicat, fins i tot ens ha plorat perquè seguíssim amb aquesta secció, i mira! un fa un pensament. Les moltes i moltes trucades que han arribat al nostre estudi central han estat determinants perquè ens tornàssim replantejar la lluita que fins ara havíem pretès desenvolupar des d'aquestes modestes línies perquè el nostre país agafi la força i el coratge que es mereix i que dia rera dia se li està negant. I sempre hi ha algú que fa la pregunta típica i tòpica amb to de befa: ja! (és un "ja" de rialla) i quin és el teu país? jo li puc contestar, o no, no contestar-li, però tota persona té dret a una resposta i li podria dir que el meu país és aquell on a qualsevol lloc on tu dius "bon dia" et contesten el mateix. Tenint en compte que, per exemple, si t'ho responen a Madrid vol dir que, o bé el que et respon és un país teu, o és qualsevol estranger que coneix el teu idioma. Però, no senyor, no ens dona la gana dir quin és, no està estipulat en el contracte i no ens ho poden pagar amb "fondos" reservats. Per tot això i moltes coses més seguirem fins que ens cansarem, segur que si heu pogut assolir les fites que us proposarem a l'anterior número entendreu la nostra actitud. Ni els de l'ABC, ni els de la COPE, ni els del 50 % ens torçaran, perquè nosaltres estimam la nostra feina i com va dir Sèneca: **només si ets capaç de morir d'amor per la més petita de les formigues seràs digne que algun dia algú mori d'amor per tu.** Aquestes miserables i insignificants paraules mai haguessin estat possibles sense l'ajut del nostre gran amic i més ferm admirador. El que més ens ha encoratjat durant la minsa vida que hem tengut fins ara, em refereixo al Capità Enciam (baluard de la nostra cultura i d'una gran condició humana). També volem fer-nos ressò de les seves paraules just dient que **ELS PETITS CANVIS SÓN PODEROSOS.**

-La pista-tobogan ja està enllestida. Tots els al.lots que es vulguin xapar la testa, rompre's alguna cama o braç, etc. a qualsevol de les modalitats de cursa prevista per les autoritats (patinets, monopatinets, bicicletes, motocicletes) ja podeu fer la preinscripció a les oficines de l'Ajuntament. Recordam que hi ha diferents categories, les bases del concurs encara no són prou

clares però per exemple a la categoria juvenil el participant es podrà rompre una cama però ja no es podrà esclatar el nas (cada categoria té un límit de lesions per evitar que algun sonat s'emporti tots els trofeus. L'incompliment d'aquestes normes suposarà l'expulsió immediata. L'organització en cap moment es vol fer responsable dels possibles accidents. **AL.LOTS ANAU ALERTA, AIXÒ SÍ QUE NO ÉS BROMA** i és que: **UN BOIG EN EL PODER ÉS POTENCIALMENT MÉS BOIG QUE QUALSEVOL DEL CARRER.**

-Molta va ser la gent que es va queixar del repartiment de les ensaïmades. No és gens estrany perquè abans de donar-les a cada taula el senyor que estava perfectament camuflat en el fons del camió d'on les repartíem havia de procedir a fer la regla de tres pertinent, calculadora amb mà. És per

aquest senzill motiu que a una taula li podien tocar 1, 2 o 8, 73 període ensaïmades. No sabem de qui va ser la brillant idea però és un petit pas endavant pel repartiment equitatiu de la riquesa. Bona pensada!

-El nostre gran amic, afable, generós, ben volgut i admirat president encara no ens ha honorat amb la seva anunciada visita. Ell, pare per a qualsevol de nosaltres pareix que no ens vol complaure. Deu ser que té una agenda molt atapeïda, però una promesa és una promesa, i ens ho va prometre. Litres i litres d'aigua ja ens ha dit adéu i encara estam ansiosos pel gran dia. La seva presència s'ha fet tan esperada que la quotidianitat i l'ànsia de veure la seva persona per les riques terres de la nostra vila han fet tan usual la pronúncia del seu nom que amistosament se'l coneix ja com a "Presi". Ningú es pot explicar aquesta tardança, un home tan lloat i venerat que amb la seva sola figura n'eclipsa qualsevol altre es resisteixi tant, inexplicable!

CADA HOME TANCA DINTRE SEU TRES HOMES: EL QUE ELL CREU SER, EL QUE ELS ALTRES CREUEN QUE ÉS I EL QUE ÉS.

La Fontaine

Uliana Marx, endavant capità no defalleixis

TALLER MECÀNIC JOAN ALOMAR

*Reparacions en general. Venda de
Mobylettes, Vespes, Derbi, Puch,
bicicletes i cotxes.*

*C/ Maria Perelló, s/n
Tel. 52 22 88 LLUBÍ*

L'Escolania de Lluc a favor de la cultura

1.- DUES PINZELLADES D'HISTÒRIA

De tothom és ben sabut que l'Escolania de Lluc és una de les institucions més antigues de Mallorca. Les seves referències històriques de què actualment disposam ens remunten fins a l'any 1485. Ens assabentam que per aquelles dades un nin blau, en Pere Garí, arribà a ser prevere després d'haver estudiat al Santuari. Abans del 1531, ja trobam indicis dels primers escolans que amb les seves veus blanques cantaven a la mare de Déu de Lluc en nom de Mallorca. Però fou el papa Climent VII qui atorgà una butlla que aprovà uns estatuts que redactà el Prior de la col·legiata Gabriel Vaquer i el 25 de setembre del mateix any s'establiren d'una manera oficial els "al.lots blaus en nombre de sis, perquè cantassin missa matinal a Nostra Dona de Lluc, així com es feia a Nostra Dona de Monserrat.

El poble de Mallorca en el decurs de la història, fou qui cap el segle XVIII els donà el popular nom de "Blauets". Avui en dia els "nins blaus de Lluc" són reconeguts no sols a Mallorca, sinó també fora de les nostres fronteres. Les seves veus angelicals ens fan sentir més a prop de Déu.

Des dels inicis de la seva fundació l'Escolania de Lluc fou una escola amb una fisonomia molt pròpia. En un document del S. XVIII queda escrit: "l'escola era a la mateixa casa (al Santuari) privilegi gairebé insòlit per als infants". El Prior Vaquer, com els seus successors tengueren cura de que els nins de Lluc visquessin en un ambient sà, que fomentàs una adequada creixença i que cuidàs de totes les dimensions de la persona humana.

Els Blauets d'aquell temps no escatimaven temps per a l'aprenentatge acadèmic i musical, però com era de suposar també gaudien d'uns moments d'esbarjo per a jugar als clàssics jocs de bolles, a baldufa, a conillons, a botar per les nombroses rossegues que envolten el Santuari, i per trescar pels diversos caminots amagats del gran bosc de la Serra de Tramuntana. Els Blauets d'aquell temps semblaven cabrides que amb un aire festiu i juvenil trescaven per les muntanyes, menjant-hi els fruits que la natura amb la seva saviesa i generositat els oferia com si fos un regal caigut del cel.

El Prior així com la resta dels col·legials de Lluc també varen preveure que els nins de l'Escolania tenguessin uns mestres adients; per això a l'ordinari II, 6º demana que els preveres que aspirin a ser col·legials i a instruir els nins blaus sàpiguen raonablement gramàtica i cant. Aquests eren els requisits indispensables per a poder ser educadors i professors dels Blauets de Lluc.

Al llarg de la seva història, l'Escolania ha passat per diverses èpoques, en algunes ocasions esplèndides i en altres decadents. Però mai s'ha deixat de cantar a la qui és la Patrona de Mallorca: La Mare de Déu.

Avui l'Escolania continua fidel als seus principis bàsics: Donar culte a la Mare de Déu i treballar perquè la nostra cultura i el nostre tarannà com a poble siguin els principis fonamentals que mouen el cor de tots els mallorquins. Tanmateix estimar la nostra cultura i lluitar per mantenir-la viva i sentir-la a flor de pell és ben propi dels qui dia a dia vetllen perquè ningú

no ens pugui prendre allò que ens identifica com a poble i allò que amb tanta de força i radicalitat visqueren els nostres avantpassats, passats, tot desitjant que ningú no ens ho pugui fer mal bé.

2.- L'ESCOLANIA, UNA FAMÍLIA QUE DIÀRIAMENT PREGA

Els nins que avui viuen a l'Escolania ben segur que respiren un ambient que els fa sentir poble; però no només poble que estima la nostra cultura, sinó també la nostra fe. Els Blauets creixen en un ambient religiós sà. Diàriament, tot just després d'aixecar-se i fer el llit, talment com si fossin ocells que piulen i canten la frescor del nou dia, els Blauets adrecen unes paraules d'alabança al Déu de la vida. També a les 11'15 i a les 20'30 envoltats de centenars de turistes que han arribat al cor de la muntanya per escoltar-hi les seves blanques veus.

Els nins que estudien a l'Escolania és ben segur que senten el batec dels qui estimen i lluiten per fer un món més just, però també respiren l'aire fresc i pur de la muntanya. Són molts els visitants que arriben a Lluc i comenten a cau d'orella: "Quin privilegi tenen aquests nins!. Entren de ben petits i quan surten són joves ben preparats per respondre amb maduresa i saviesa als problemes que ens presenta la vida... a més de tenir uns bons coneixements musicals: cant coral, solfeig, tocar algun instrument, i uns bons estudis acadèmics". Tanmateix un ensenyament en grups reduïts proporciona un aprenentatge més personalitzat, la qual cosa proporciona un millor rendiment escolar.

Els nins que estudien a l'Escolania saben prou bé que el motiu de la seva estada a Lluc, a més a més d'estudiar, és cantar a la Mare de Déu i estar al servei dels actes litúrgics del Santuari, la qual cosa fa que els Blauets visquin a Lluc. Ben segur que això suposa un petit sacrifici tant per part dels nins com també dels seus pares, però aquest esforç es veu recompensat gràcies a l'ambient de germanor i fraternitat que hi ha entre els Blauets. Els qui treballam directament amb els Blauets sabem prou bé que el punt de referència més important pel nin ha de ser la família, perquè és la primera entitat educativa. Però tot i així, a l'Escolania es viu en un ambient d'una gran familiaritat i germanor. Sovint s'acostuma a dir que l'Escolania és una família gran.

Com és de suposar l'equip pedagògic que treballam directament amb els Blauets feim tot el possible perquè aquest estil familiar i fraternal que caracteritza Lluc i l'Escolania cada dia sigui més atractiu. És per aquest motiu que es segueix una metodologia i pedagogia que contempla el nin en tota la seva dimensió...

3.- UN APRENENTATGE AMB LA NOSTRA LLENGUA

El col·legi "Escolania de Lluc" des de 1977 imparteix l'ensenyament en la nostra llengua, essent per tant, capdavanter de les escoles mallorquines en l'aprenentatge en català. Es pot dir que aquesta iniciativa d'amor a

Perruqueria

Tomeu «Titina»

Home

Plaça des Mercat, 11

Tel. 52 00 47

SINEU

Tancat els dilluns i divendres

més blanca
lavanderia

**Avinguda San Vicenç
MURO**

Tel. i Fax: 86 00 65

la llengua es covava des de feia molt de temps. Les revistes "Cavall fort", les "Rondaies" de Mossèn Alcover, la "Minyonia d'un infant orat" i l'edició de centenars de fulls que portaven per títol: "Com llegir i escriure la nostra llengua" creà un ambient que afavorí el pas de parlar en català no sols al pati, al joc, als moments d'esbarjo, sinó que també formà part de la vida acadèmica de l'Escolania. Es pot dir que l'ensenyament en català a l'Escolania influí molt a crear una nova consciència de pertinença a un determinat país.

Ja han passat 17 anys d'aquells intents i esforços per ensenyar, aprendre i estimar la nostra llengua. Avui l'Escolania continua fidel a aquests principis i estam segurs que el camí recorregut ha fet possible que el nostre país tenguí una fisonomia i un tarannà propis.

4.- AMOR A LA NATURA

Ja hem dit anteriorment, encara que fos d'una manera molt breu, els avantatges de ser Blauet. Entre d'altres coses viure a Lluc afavoreix un creixement en contacte ben directe i lliure amb la natura, això fa que els nins blaus l'estimin i tinguin una especial sensibilitat i una certa delicadesa envers ella, perquè saben que és obra de Déu i com a tal cal estimar-la i respectar-la. Quan arriba la primavera i les classes s'han acabades sortim a trescar pel bosc on sentim el cant harmoniós dels ocells o hi contemplam les diverses plantes autòctones que creixen gratuïtament per les diverses tanques i carrerans que envolten el Santuari. I quan arriba l'hora, i de bona gana, els blauets van a netejar el Jardí Botànic del Santuari. És de suposar que quan els Blauets lleven un batzer o una branca seca van ben alerta a tallar una alzineta o un xiprell que just acaba de néixer, perquè ells saben bé que més envant embelliran el nostre paisatge mediterrani.

El sentit ecològic està ben arrelat en el cor dels Blauets. Com Francesc d'Assís, els nins de Lluc guarden un amor entranyable a la nostra mare natura. Els educadors que treballam com altres valors. Ells, així com es van fent grans es nodreixen d'una gran descoberta: que la mare terra és obra esplendorosa del Creador en la qual s'inscriuen visiblement les petjades de la seva bondat.

5.- L'ESCOLANIA I EL CANT

No podem acabar aquest article sense esmentar la importància que té el cant a l'Escolania. Des de les civilitzacions més antigues, principalment la grega, fins als nostres dies, el cant ha estat un element de comunicació i expressió. Segons els tipus de sons i de melodies que es cantaven, sobre tot a Grècia, es transmetien diversos sentiments: amor, alegria, tendresa, odi, etc. En el món cristià quelcom de semblant visqueren els primers cristians. Quan es reunien per a pregar i per a celebrar els seus actes litúrgics, el cant era tan important com la paraula. Sant Agustí afirmava que el qui canta prega dues vegades.

Aquest desig de cantar en forma de pregària en nom de tot el poble mallorquí és ben propi dels Blauets. Talment com un rossinyol que canta a trenc d'alba, els nins blauets de Lluc fan de les seves veus angelicals una alabança continuada davant la mare de Déu, com si fossin una espelma que escalfa els milers de pelegrins que arriben a Lluc, amb el desig de trobar-hi un poc de llum per a les seves vides. Els Blauets s'afanyen per aixecar davant el trono de la Moreneta pregària i lloances.

Aquest desig de cantar cada dia al matí i a la posta del sol obliga l'Escolania a un assaig constant per conrar les seves veus. És que la música en la formació dels Blauets ha tengut, des de sempre un especial èmfasi, perquè com ens ha demostrat la psicologia influeix molt a formar persones més sensibles i obertes a tots els camps de la vida, sobretot al camp de l'Esperit.

Tots els Blauets tenen diàriament classes de Llenguatge musical i estudi d'un instrument: el piano, la flauta travessera o un instrument de corda com el violí. Tots aquests estudis musicals tenen reconeixement oficial, com si els fessin a un conservatori, perquè l'Escolania a més a més de ser un centre concertat d'Educació Primària és també un centre d'ensenyament musical reconegut pel Ministeri d'Educació.

Finalment volem aprofitar per comunicar a tots els nins mallorquins que vulguin formar part de l'Escolania, informar-los que ja és obert el termini de les inscripcions pel proper curs.

P. Miquel Mascaró
(Responsable de l'Escolania).

ESCOLANIA DE LLUC

Obertes les preinscripcions per al curs 1994-95

DEMANAM

- Haver realitzat el 1r del segon cicle d'Educació Primària (Tercer d'EGB)
- Nocions de solfeig
- Veure i l'oïda afinades, encara que no hagin rebut cap educació especial.

OFERIM

- Els estudis oficials d'Educació primària i el primer del segon cicle (de 4t a 8è d'E.G.B.) amb una bona qualitat d'ensenyament i en el marc d'una educació cristiana.
- Els estudis oficials de música: solfeig, instruments i cant coral.
- Un ambient sà i obert, en contacte amb la naturalesa i la creixença.
- Foment del coneixement de la nostra llengua i cultura.
- Beques d'estudi.

Amb l'esforç d'un equip de professionals sota la direcció dels M.SS.CC.

PER A INSCRIPCIONS ADREÇAU-VOS A:

Santuari de Lluc.

Telf.: Escolania 51 70 02

Santuari 51 70 25

• Centre concertat E. Primària - E.G.B.

• Centre reconegut d'ensenyament musical de grau elemental.

Pub

6 caires i 3 roperos

Doctor Fleming, 1

Tel: 52 25 40

Llubí

Actes de la festa del llibre

El dilluns abans de Sant Jordi fou el dia escollit per donar el començament dels actes que formaven part del programa. En aquest dia l'escriptor i pedagog Gabriel Janer Manila parlà de la importància de la lectura en el món infantil i de la millor manera que podríem formar un bon lector. Després de la xerrada es passà a un torn de preguntes. Com sol passar sempre la conferència va ser molt amena malgrat la poca assistència del públic.

En els dies que segueixen el dilluns els participants a la festa foren el més petits ja que els actes es basaren en gincanes i visites a la biblioteca per els de preescolar...

L'acte estelar va ser l'especial de l'hora del Conte que va ser una

escenificació de dos contes per part de contadors que ja havien vingut a la biblioteca en una altra ocasió; el grup estava format per tres actors un dels quals era llubiner. La llàstima va consistir en la brevetat de la interpretació i els pocs nins que hi anaren. Ah! no vol dir que perquè es contin contes els majors no hi puguin anar...

El grup Cucorba alegrà la tarda del dissabte amb teresetes i les seves cançons feren participar a tot el públic. Quina ràbia no poder estar drets i posar-se a ballar frenèticament!

La cloenda va ser n'Aina Compte i la seva **Aula de Teatre** que fou la interpretació de contes de l'escriptora Mercè Rodoreda.

FOTOGRAFIA i VIDEO-CLUB

J O V E

C/ Traginers, 55

Telèfon 52 25 78

07430 LLUBÍ

**LEAN
ARKET** S. C.

Productes
químics
Accessoris
sanitaris
Cristallització
Enrajolats

DISTRIBUCIONS I MANTENIMENTS

C/ Sant Francesc, 8-3° C

07300 INCA

**Foto
Planas**

Plaça de la Carretera, 7
Tel.: 52 21 76 — Llubí

«CAPÓ»

NETEGES INDUSTRIALS

LLUBÍ
52 21 56